

Свобода Народам!

Свобода Людині!

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Тільки для внутрішнього вжитку

З Різдвом Христовим!

Перше Різдво другого тисячоліття удержавлення Християнства в Україні наш нарід зустрічає ще в московській неволі, а частина його – в розсіянні по всій земній планеті. Вифлємську зірку, що звіщає народження Спасителя світу, покищо й надалі намагається заслонювати кремлівська червона від невинної крові мільйонів псевдозірка. Новітні Іроди пропагандою "гласности" і "перестройки" заманюють чужих "царів" до себе на розмови, щоб виявити місце народження Месії. У той час притаєні, озброєні по зуби сили готові кожночасно на наказ Ірода втопити в морі невинних новородків, щоб разом із ними убити Божого Сина, що його прихід заповіли Пророки.

Ця алегорія на тлі святкування Різдва Христового пригадує нам гірку правду, за якою видніє вертеп українського сьогодення. Не зважаючи на "укази" й заборони, й цим разом зберуться українські сім'ї за Святвечірніми столами, щоб разом з духами своїх предків і рідних, що їх ворожі застави не пускають домі, принести священну жертву віковичним звичаям і традиціям: колядками, кутею з дванадцятьма стравами й дідухом привітали прихід Дитяти-Ісуса. І хоч не задзвонять дзвони вільних церков, символізованих соборами св. Софії і св. Юра, щоб подати вістку радості і надії, то хвилі етеру передаватимуть від серця до серця, від хати до хати благовість і могутнє "Бог Предвічний народився", що стало в Україні славнем Богонародження.

Тут нагадуються слова нашого Національного Пророка Тараса Шевченка: "і неситий не виоре на дні моря поля, не скує душі живої і слова живого..." Ця пророча правда виявилася зокрема в році під час величавих відзначень 1000-ліття Хрищення України на Рідних Землях, де після довгих десятиліть катакомбного існування вийшли на поверхню вірні УАПЦ і УКЦ, щоб дати свідоцтво своєї великої віри. Ця глибока віра, що від віків насичує духовість українського народу, допомагала нашим політв'язням й допомагає всьому народові видержувати ворожу каторгу, знущання і приниження та йти нестримно до мети, до українського Вифлєму Правди і Волі.

Даремні зусилля ворога і його вислужників з-поміж нашого народу спинити рух мільйонів, спрагнених Правди і Волі. Рух цей має силу стихії, яка раз прорвавши греблі змете на своєму шляху всякі ворожі запори. Спаяність того руху є в безмежній любові до віри своїх дідів, до своєї мови, історії й культури та до своєї предківської землі, яку занечистили поневолювачі розбудовою смертоносною атомною та хемічною промисловості в Україні. І коли цією любов'ю загориться увесь нарід, то скоро скине зі себе намул ворожої псевдокультури, очистить свою духовість і стане собою, щоб гідно зустрінути Свято Народження.

Ми віримо, що близький вже час, коли Україна, за словами Івана Франка, "блискучим видом засяє у народів вольнім колі". А тим часом, треба організовано "громадою обух сталить", бо волі ніхто не дарує, її треба здобувати в боротьбі.

Організація Українських Націоналістів, зроджена тому 60 років з боротьби за волю України, включає в себе все нові й нові покоління.

Ідеї ОУН-УПА є живими серед українського народу. Вони і причиняться до розвалу ненависної московської тюрми народів. Будучи на сторожі Волі України, ОУН закликає всіх в Україні й не в Україні сущих земляків своїх єднатися під прапором визвольної боротьби, під тим прапором, що його несли Микола Міхновський, Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера, Тарас Чупринка, Степан Ленкавський, Ярослав Стецько і їхні послідовники.

З нагоди Світлого Празника Різдва Христового й Нового Року вітаємо весь Український Нарід з його передовими когортами, що стоять у боротьбі за щастя, правду і свободу України. Вітаємо Ієрархії Українських Церков, а зокрема частини тих Церков у новітніх катакомбах. Вітаємо Українське Державне Правління з його програмою творення Всеукраїнського Державного Центру на основі державних Актів 1918-19, 1939, 1941 і 1944 років. Вітаємо Проводи всіх самостійницьких українських партій і організацій та Управи громадських централь системи СКВУ, як також усю патріотичну українську Громадськість. Зокрема вітаємо Проводи і Членство ОУН на всіх шаблях і функціях та бажаємо сил і витривалости в праці і боротьбі за визволення українського народу з новітньої "єгипетської неволі" на шляху до Обіцяної Землі - Вільної Суверенної і Соборної Української Держави.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

СЛАВИМО ЙОГО!

ПРОВІД

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Постій, в грудні 1988 року

За УССД, а не за федерацію з Росією!

ОУН під керівництвом своїх великих провідників Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, Ярослава Стецька сформувала свою чітку й життям та боротьбою перевірену концепцію визвольної боротьби, за яку тисячі найкращих доньок і синів нації віддали своє життя. ОУН виразно боролася і бореться продовж кількох поколінь за Українську Суверенну Соборну Державу на підставі двох заłoженъ: принципу власних сил народу і принципу безпощадного знищення російської імперії шляхом спільної боротьби всіх поневолених Росією народів. Власні сили гарантують незалежність нашої визвольної політики від посторонніх імперських намірів, а ставка на визвольну боротьбу поневолених народів тим самим ворогом, що поневолює Україну, є найпевнішою ставкою на природних союзників, яких дальша доля є дуже пов'язана з долею України. Ця концепція задокументована в безлічі документів ОУН, починаючи від Маніфесту з грудня 1940 року, потчерез Постанови Великих Зборів ОУН і в довгій діяльності Антибольшевицького Бльоку Народів - головної фасади ОУН для ведення міжнародної визвольної політики.

Повища визвольна концепція ОУН є якнайбільше актуальна під сучасну пору, і тому кожний член ОУН є зобов'язаний її добре знати, придержуватися та ділами реалізувати, зокрема на фoрyмах ОУВФ та громадського життя. Саме ця концепція ОУН у великій мірі причинилася до того, що російська імперія опинилася над проваллям. Всі диверсії, дезінформації, реформи й маніпуляції горбачовського політбюро є наслідком кризи, спричиненої жертвенною боротьбою уявлених націй продовж десятків років. Горбачов пробує рятувати майбутність російської імперії відроджуванням різних декадентських ідейок націонал-комунізму, федералізму, автономізм-

му, конфедералізму та навіть російського шовіністичного православ'я. Ці ідеї Москва просуває під покришкою реформізму чи по-російськи - "перестройки", псевдо-демократії під назвою "гласності" і нібито демократизації конституції ССРСР. Деякі наївні кола на Заході та з-поміж опортуністів поневолених народів трактують московську політику як властивий шлях еволюції від тиранії до свободи та підходять до неї з позиції реалітетного прагматизму. Ці диверсійні ідейки Москви при-манливі на око, бо нібито стає краще і свободніше, ніж було попередньо. Але це короткозора ілюзія, наївність антиісторичний погляд.

Саме історія повинна бути учителем. У горбачовській політиці дода-чуємо виразні аналогії до політики Москви в 1920-их роках і в хрущов-ській де-сталінізації. Але пам'ятаємо чим скінчилася "українізація" і НЕП: колективізацією, Великим Голодом і ежовщиною, а де-сталінізація Хрущова скінчилася погромами за Брежнєва і Андропова. Ці історичні приклади, як і подібні з часів російського царату мусіли нас нарешті навчити, що з ласки москалів ми ніколи не дістанемо ні справжньої волі, ні тим більше суверенної і соборної держави українського народу.

Все ж таки в певних замиряючих партійних і світоглядних колах з'являються міркування, що в теперішній дійсності горбачовської політи-ки, концепція ОУН неначе неактуальна. З повним переконанням твердимо, що власне є навпаки - саме сьогодні безкомпромісова постава ОУН дуже потрібна, бо чому ж тоді проти цієї визвольної концепції ОУН йде шале-ний наступ Москви? Москва дуже добре знає, що кінець-кінцем про постано-ву УССД рішатиме незалежна українська організована сила, що буде виразно спрямована на знищення російської імперії. По-друге, смертельною заг-розою для цієї імперії є спільний фронт ОУН з аналогічними націоналіс-тичними рухами всіх уярмлених Росією народів.

Вороги й опоненти ОУН висувують такі аргументи: є певні дані здобути для української нації деякі вольності еволюційним і мирним шляхом, тоб-то в рамках ССРСР і за згодою горбачовської Москви; Захід форсує політику людських прав, з якої можуть щось скористати українці; в добі детанти доцільно включатися в діючі культ-обмінні та економічні контакти для використання їх, щоб скріплювати український потенціал, наші Церкви, культурне життя, економічний ріст тощо. Такий підхід називаємо реалі-тетним, що закінчиться новим голодом, новою ежовщиною і новими погро-мами морально роззброєного національного активу й виставленого на призволяше ворога, так як сталося з СБУ-СУМ, українським селянством і "шестидесятниками", які вийшли на яв.

ОУН відповідає на цю аргументацію так: 1/ всі ці заходи зв'язують Україну ще більше з структурою російської імперії і затримують її в сфері "єдіноєдєлімської" концепції, тобто кінець-кінцем Україна зали-шається під пануванням Росії; 2/ реалітетна, культ-обмінницька, міні-малістична політика розслаблює, хаотизує, розкладає, релятивізує не-залежний націоналістично-державницький фронт. Переважає короткозорість і наївність та ілюзіонізм, будування на піску, мовляв, може дійсно ево-люція є закономірним процесом внутрі російської імперії, на яку пого-джуються москалі, щоб дати більше прав не-російським народам, може "перестройка" допоможе економічно скріпити український нарід, може явність дій УКЦ вплине на її визнання Москвою і т.д.; 3/ доля України здана в руки чужих сил - Москви горбачовської, сахаровської і пімен-ської і їхніх вислужників-коляборантів та тих західних кіл, які заці-кавлені втримувати замирення і деяку співпрацю з російською імперією.

Відкидаючи концепцію ОУН, наші опоненти нищать незалежницьку само-бутню нескорену українську формацію. Чейже плавюківське середовище не

веде незалежницької самостійницької політики. Тим більше - двійкарі-реалітетники, виконавці чужої державної політики. Знов же група осіб довкола УНР - це символічне представництво, а не реальна самобутня силова формація, так як і УРДП. Але партійний сліпий гін заставляє їх всіх не так воювати проти російського імперіялізму як проти українських націоналістів-революціонерів, що можна було наочно бачити на П'ятому Світовому Конгресі Вільних Українців у ганебних виступах всяких дорожинських, плющів і купчинських.

Вертаючись до основного, історія вчить, що перемагають ті, які мають самобутні, власнопідметні ідеї та цілі, за якими стоїть організована сила - за словами Наполеона: "Бог допомагає сильнішим батальйонам". На такій засаді оснований міжнародний лад, і не має даних, щоб без організованої власної сили змогла будь-яка нація досягнути в сучасному світі суверенність та самобутнє існування.

Йти по лінії еволюції - це значить розгублювати незалежні національні сили і плисти в руслі "власнотворних", тобто в сфері московського панування. На приклад, йти на явну дію в СРСР означає вести діяльність дозволена чи хоч частинно толерована окупаційним режимом і під його контролем. Явна дія в рамках СРСР підсилює систему, а не її послаблює. Явна дія не протиставиться до "єдиної-неподільної", а її толерує, з нею примирюється. Українська Католицька Церква могла домогтися деякого хоч тимчасового визнання Москвою тому, що Москві не вдалося її знищити. Вихід УКЦ на яв послаблює її внутрішньо і радше відволікає її визнання Москвою. Якщо папа римський веде якісь заходи в обороні УКЦ в Україні то це виключно тому, що ця Церква втрималася в найтяжчих умовах переслідування, видавши численних мучеників і святих і визнаючи віри, а не тому що вона готова визнати колоніальний народобивчий режим Москви. Готовість хоч частини УКЦ визнати СРСР послаблює боротьбу народу за УСРГ і послаблює духову єдність віруючих українських християн і націоналістичного руху.

У цілому світі, де ще є поневолені або роз'єднані народи, йде боротьба за їх повне визволення чи об'єднання у власних державах. За таку державу борються курди, ірландці, афганці, палестинці, німці, хорвати, таміли, сікхи, вірмени, поляки і десятки інших народів. То чому лише український народ такої держави суверенної і соборної не має прагнути, і йому підсувається концепція федерації чи конфедерації з Росією? Такою саме є декларація Української Гельсінкської Співки. Можемо признати, що УГС діє у штучній ситуації у рамках "гласності" російської імперської легальності, й тому група українських патріотів намагаються в тій дійсності вибороти певні права для українського народу. Але висловлені в декларації УГС цілі не відповідають універсальним тенденціям народів нашої Землі. Зате ООН непохитно боротиметься далі за УСРГ з переконанням, що єдино та суверенна і соборна держава є в інтересі української нації і вона збігається з універсальним гоном народів до свободи у власних державах і спілкування з іншими народами почерез власні держави. Концепція федерації чи конфедерації давно віджила ідея минулих століть, яку сьогодні можна лише окреслити як реакційна концепція. Лише Москва, якої дотеперішня імперська структура збанкрутувала, в пошуках за новою формулою при допомозі якої вона намагається втримати свою імперію, пробує накинати Україні федералістичну концепцію. Цей факт вказує на те, що імперія під владою Горбачова є далі незмінним ворогом України. Тому ООН уважає цю імперію ворогом волі й державності українського народу та продовжувати визвольну боротьбу під кличами: Україна для українців! Геть російських окупантів з України! За УСРГ!

С. Антей

НА ВИЗВОЛЬНОМУ ШЛЯХУ ДО ВОЛІ
У 60-ліття від створення Організації Українських Націоналістів

"Зродились ми великої години,
З пожеж війни і з полум'я вогнів,
Плекав нас біль по втраті України,
Кормив нас гніт і гнів на ворогів"
Марш ОУН

Шістдесят років тому, на Першому Конгресі /Великому Зборі/ Українських Націоналістів, що відбувся в днях 28 січня до 2 лютого 1929 року у Відні, була створена Організація Українських Націоналістів /ОУН/, яку очолив безсмертної слави полковник Євген Коновалець, колишній командир Корпусу Січових Стрільців і начальний комендант Української Військової Організації /УВО/.

Створення Організації Українських Націоналістів було завершенням трьох етапів органічного розвитку політичної думки і військового чину, що з теоретичних заłoженЬ Миколи Міхновського в "Самостійній Україні" на початку ХХ століття, через організацію військових формацій і трьохрічної збройної визвольної боротьби 1917-20 років, перейшов у фазу кристалізації політичної ідеї з її організаційною структурою, придатною до умов підпільної боротьби.

Органічність цього розвитку відповідала пробудженню української нації до державного життя і була подиктована силою ідей нашого національного пророка Тараса Шевченка. Ці ідеї знайшли своїх політичних послідовників у наступних поколіннях і стали підставою націоналістичного руху, що утвердив себе в часі збройної боротьби не тільки проти найманців-імперіалістів, але теж проти смертельного ідеологічного ворога, яким виявився марксистський комунізм у його московському оформленні - більшовизмі. Марксизм, з його матеріялістичним світосприйманням на службі російського імперіалізму, творив антитезу до української духовости християнського ідеалізму, чого не розуміла тодішня українська провідна верства, просякнута модним тоді соціалізмом. Молодий ще тоді український націоналізм, якого речником був Микола Міхновський, виявився заслабий, щоб активно протиставитись епігонам московського марксизму в Україні, що було основною причиною поразки визвольної боротьби того часу. Відсутність організаційної мережі націоналістичної організації, яка була б спроможна протидіяти розкладовій ворожій пропаганді і мобілізувати нарід до боротьби проти наїзників, було основним недомоганням у періоді українського державного будівництва 1917-20 років.

Відповідні висновки із незавершених визвольних змагань зробив полк. Євген Коновалець разом із штабом старшин Січових Стрільців, які вважали, що програні битви не означають програної визвольної війни поневолених народів. Тому в умовах нового поневолення прийшло до створення в 1920 році Української Військової Організації /УВО/, з метою продовжувати боротьбу підпільними методами. Однак УВО була тільки бойовою організацією, якою звичайно є армія. Їй бракувало політичного, а зокрема ідеологічного уоностаїннення, бо члени УВО могли належати до різних політичних партій. Цю проблему було розв'язано на 1-му Конгресі Українських Націоналістів, на якому покликано до життя Організацію Українських Націоналістів, в якій УВО згодом стала бойовою референтурою, а прийняті на ньому ідеологічні й політично-програмові принципи стали зобов'язуючими для всіх членів ОУН.

Ідеологія українського націоналізму стала базою ОУН як політичного руху, якого метою є піднести в народі політичну свідомість та підгото-

вити його до національно-визвольної революції, яка єдино доведе до відновлення Української Самостійної Соборної Держави. У ряди ОУН масово включилася молодь, яка в дитячому чи юнацькому віці пережила світлі хвилини ставання української нації до державного життя. У зв'язку з УВО, а згодом з ОУН і під впливом писань Дмитра Донцова й "вісниківців" — творилися таємні гуртки середньошкільників, студентів і сільської молоді, які потребували загального керівництва та ідеологічного унаправлення, що вміло робили члени ОУН, які скоро покрили своєю організаційною мережею всю Західню Україну під трьома окупаціями, намагаючись також проникати на Східні Українські Землі під большевицькою окупацією.

"Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї" — перша точка Декалогу українського націоналіста, стала не тільки кличем, але інтегральною частиною духовості членів ОУН. Білас і Данилишин, Юліан Головінський, Юрко Березинський, Микола Лемик, Григорій Мацейко і багато інших геройських членів ОУН ставали взірцем для всієї молоді, що постійно поповнювала ряди ОУН. У своїй затяжній боротьбі за волю і державну незалежність України найбільшу жертву віддала ОУН в особах її Провідників: першого Голови — полк. Є. Коновальця /Роттердам, 1938/, ген. Р. Шухевича-Чупринки /Білогорща, 1950/, С. Бандери /Мюнхен, 1959/. Політичні процеси 1935-36 рр. у Варшаві і Львові та гідна постава підсудних С. Бандери, Я. Стецька, М. Климишина, Я. Рака, М. Лебеда, Д. Гнатківської, К. Зарицької і ін. скріплювали віру в народі в ідею українського націоналізму і викликали довір'я до її провідників.

Велику роль відіграла ОУН у підготовці й обороні державности Карпатської України, якої 50-ту річницю обходимо 14 березня 1989 р. У цій підготовці взяв активну участь пізніший Головний Командир УПА — ген. Роман Шухевич-Чупринка, а провідний член ОУН, полк. Михайло Колодзінський, шеф Штабу Карпатської Січі, на вимогу німецького консуля скапітулювати перед мадярами, заявив, що ОУН в своєму словнику не має слова "капітуляція". Він і загинув геройською смертю в обороні державности Карпатської України.

З ініціативи ОУН і під її керівництвом проголошено у Львові відновлення української держави Актом 30 червня 1941 року і покликано Українське Державне Правління на чолі з Ярославом Стецьком, чим ще раз доказано перед цілим світом суверенну волю української нації до державного життя. Великим зусиллям ОУН була висилка Похідних Груп ОУН до найдаальших закутків України з вісткою про відновлення української державности і про конечність стати в її захист перед чужими наїзниками. Найбільшим подвигом ОУН була організація боротьби в обороні відновленої державности на два фронти — проти гітлерівської Німеччини і большевицької Росії — в формі прославленої Української Повстанської Армії /УПА/ і її політичної надбудови — Української Головної Визвольної Ради /УГВР/, що керувала тією боротьбою ще довго після закінчення Другої світової війни.

Героїчна епопея цієї боротьби залишиться назавжди в історії України як свідство незмінних прагнень українського народу до волі і державного життя та його здетермінованості для досягнення цієї мети. Сотні провідного активу і тисячі бійців, членів ОУН-УПА, як Іван Климів-Легенда, ген. Дмитро Грицай-Перебийніс, Дмитро Маївський-Тарас, Дмитро Мирон-Орлик, полк. Олекса Гасин-Лицар, Ростислав Волошин-Павленко, Ярослав Старух-Стяг, Петро Полтава, Осип Дяків-Горновий і ін., на чолі з їхнім безсмертним Головним Командиром ген. хор. Тарасом Чупринкою, які полягли на полі слави, д-р Володимир Горбовий, Михайло Сорока, Катерина Зарицька, Євген Пришляк, Галина Дидик і тисячі інших, які пройш-

пекло московських тюрем і концтаборів і своєю героїчною поставою остаточно заломили цю невилічливу систему, дали зразки неперевершеної посвяти і героїзму, що перейшли у "гени" української духовости, як основні риси нарастаючих поколінь. Риси цієї духовости відбиваються і в сьогоднішній Україні, в її нестримному прямуванні до державної суверенности.

У 60-ліття свого існування, яке є інтегральною частиною історичного процесу української нації, ОУН далі стверджує свої незмінні постулати, до яких належать:

- ідея нації, як основна ідея побудови світу,
- ідея УССД і боротьби за неї,
- ідея власних сил українського народу, як противага до орієнтації на чужі сили,
- ідея Всеукраїнського Державного Центру на базі існуючих українських державних формацій,
- ідея співдії поневолених Москвою народів - АБН,
- Декалог, як кодекс життєвих норм українського націоналіста.

Переосмислення цих постулатів кожним українським націоналістом і прихильником націоналістичного руху в 60-ліття ОУН та їх застосування в постійній дії і боротьбі, буде найкращим вшануванням цієї світлої річниці.

Відзначаючи 60-ліття ОУН, наші очі й увага звернені в Україну, де не вгаває і щораз розгортається боротьба за основні права української нації до волі і державности. Особливо в 1988 році, в році Тисячоліття Хрещення України, в Україні розгорнувся чимраз ширший і глибший процес націоставання, який теж охопив всі інші поневолені Москвою народи, використовуючи для цього довготривалий процес ідеологічного, політичного і господарського занепаду советської колоніальної системи. Всебічна допомога українському народові на теперішньому етапі його боротьби за волю і державну самостійність - це наказ хвилини.

У 60-ліття ОУН клонимо наші голови і вшановуємо пам'ять Провідників ОУН - полк. Євгена Коновальця, Степана Бандери, ген. Романа Шухевича-Чупринки, Степана Ленкавського і Ярослава Стецька, під вмілим керівництвом яких ОУН зростала у могутню силу і своєю боротьбою спричинилася до внутрішнього розкладу і розхитання російської імперії. Ми певні, що з їх духа печаттю ОУН, а з нею і весь український нарід, йтимуть далі вказаним ними шляхом до досягнення найвищої мети української нації - Української Самостійної Соборної Держави.

Хай живе Українська Національно-Визвольна Боротьба!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Слава Україні!

Героям Слава!

Провід ОУН

Січень 1989.

"Для усіх попутчиків і поплентачів Великої Революції Народів, 'конструктивна конструкція' - це або федерація, або конфедерація, або унія ... ніколи ідея АБН не була вуальована /Хмельницьким, Орликом, Шевченком/ федераціями, як імперіялістичними ярликами... Конструктивна концепція майбутнього АБН - діаметрально протилежна до т. зв. велико-простірної концепції, до кожної форми федерації, унії і іншого блахману... АБН встановляє тільки принципи побудови майбутнього на руїнах всякої російської імперії... Лише протиставними ідеями можна перебороти те, що є і що загрожує. Всяке уподібнення це є смерть... ми не уявляємо собі жодної форми федерації, де одна нація не мала б передової ролі... АБН йшов і йтиме проти хвиль!" /Я. Стецько, "Держава чи федерація?", Українець час, 19 лютого до 12 березня 1951/

ОРГАНІЗАЦІЙНО-КАДРОВИЙ ПРАВИЛЬНИК

/Ствердження у питаннях організаційної дії згідно з Устроєм ОУН/

I. Скріплення ідейно-політичного змісту і дисципліни в Організації.

1. Основні ідейно-політичні правди ОУН, якими визначається її цілі та шлях до їх здійснення, є непорушні. Їх цілком визнає і додержує кожний член.

2. Формування ідейно-програмових позицій ОУН, стратегії боротьби і політичної тактики на окремих відтинках діяльності відбувається як організований і кермований внутрішній процес у прийнятих організаційних формах. Цими формами є Великий Збір, Провід та окремо покликані Проводом комісії, сходини орг. клітин, відправи, вишкільні курси, організаційні видання, внутрішньо-організаційна дискусія.

3. Правосильні, прийняті відповідними організаційними чинниками рішення в питаннях програми, стратегії і тактики, в усіх справах діяльності Організації та в усіх проблемах, в яких Організація займає становище, - зобов'язують усіх членів та всі клітини Організації.

4. Напрямні і форми діяльності та офіційні становища Організації, компетентні встановлювати політичну лінію, стратегію і тактику, належать до Великого Збору, Проводу та до уповноважених органів у своєму засягу. Право інтерпретації зобов'язуючої лінії і становища Організації у практичній діяльності належить компетентним органам.

5. Критичні зауваження відносно зобов'язуючих рішень можуть бути висловлювані тільки організаційним порядком перед компетентними для їх перевірки чинниками, які видали ці рішення, або перед вищими.

6. Ідейно-політична лінія і становище Організації зобов'язують кожного члена у виконанні організаційних функцій і завдань, як і в цілій його політичній і суспільно-громадській діяльності.

7. Кожне порушення ідейно-політичної єдності Організації та ідейно-політичної дисципліни членів підриває в корені її спроможність до дії - тому мусить бути безоглядно усунене.

II. До обов'язків членів Організації

1. Основним обов'язком кожного члена ОУН є здійснювання змісту членського приречення:

"Прирікаю і зобов'язуюся перед Богом, перед українським народом і перед власним сумлінням як член ОУН все і всюди працювати й боротися за Суверенну Українську Державу, за здійснення ідей і програми ОУН для добра і величі України, українського народу, людини, а через те і для добра всього людства. Прирікаю в тій боротьбі віддати всі свої сили, все чого вона вимагатиме, кожную жертву, а як треба - своє життя. Зобов'язуюся точно і совісно сповняти всі обов'язки члена ОУН та виконувати всі її накази й доручення."

До того, кожний член ОУН є зобов'язаний:

а/ строго дотримуватися 44-ох Правил життя і 12-и Прикмет українця-націоналіста, засад християнської моралі та етики, виробляти і здійснювати взірцеву поведінку в особистому, родинному і громадському житті та в професійній праці.

б/ виконувати загально-національні обов'язки та шанувати українські національні святощі, боронити на кожному кроці честь і добре ім'я української нації, Організації та пам'ять поляглих за Україну Героїв.

в/ виконувати совісно і дбайливо організаційні доручення і зберігати організаційні тайни.

г/ належати до первинної організаційної клітини, звена, і в ньому виконувати, незалежно від свого становища в Організації, певні орга-

нізаційні доручення.

д/ приймати участь у внутрішньому організаційному житті, у сходинах і вишколах.

е/ сплачувати членські внески та виконувати встановлені Організацією фінансові зобов'язання.

є/ плекати і всебічно розвивати членські кваліфікації: поглиблення свого знання з обсягу ідеології, програмових засад і політики Організації, засвоювати і удосконалювати свої особисті здібності і вміння, потрібні для Організації, щоб досягнути високий рівень моральності, політичної і організаційної здатності виконувати завдання Організації.

ж/ завжди і скрізь поширювати і визнавати, відстоювати і реалізувати її впливи та авторитет на оточення і здобувати прихильників.

з/ з власної ініціативи віднаходити можливості і способи найкращого здійснювання цілей і завдань Організації в кожній ситуації. Передавати Організації свій досвід і всі відомості, корисні в її діяльності, і звітувати перед Організацією за свою організаційну, політичну і суспільно-громадську діяльність.

2. Від поодиноких обов'язків члена можуть звільнити тільки компетентні організаційні чинники, з оправданих причин і на певний час.

3. Плекати дружність у наших рядах, що буде запорукою нашої внутрішньої сили для активної і творчої праці.

4. Самовільне, неоправдане невиконання чи занедбання обов'язків члена ОУН та зобов'язуючих його приписів і засад - потягає за собою організаційно-дисциплінарну чи організаційно-судову кару, до виключення з Організації включно.

5. Всі члени ОУН, які перебувають на терені діяльності якоїсь одиниці ОУН, входять до її складу і підлягають її організаційній владі. Звільнити від того обов'язку можуть тільки відповідальні провідні органи ОУН.

III. Засади організації Проводу

а/ Кожночасний склад Проводу Організації поодиноких організаційних одиниць формується на принципах дієвої доцільності, щоб забезпечити йому кожноразову найвищу спроможність виконати головні завдання Головного Проводу ОУН.

б/ Участь у провідних органах і виконання керівних завдань в ОУН має функційний характер і не дає членові жодних особистих привілеїв. ОУН не має членського ступенювання.

в/ Авторитет і компетенції провідних постів в Організації пов'язані з самими постами і переходять на особу тільки в зв'язку з виконанням даних функцій.

г/ Обсада провідних функцій в Організації кермується вимогами і особливостями даної функції і особливими кваліфікаціями та завдатками у кандидата на найкраще їх виконання, а не з огляду на час у членських рядах.

д/ Зміни в складі керівних органів і на керівних постах мають природу організаційно-функціональну і позбавлені елементів підвищень чи деградацій.

е/ Головний Провід ОУН затверджує Теренові Проводи. Провід терену затверджує підлеглі йому клітини.

є/ Провід ОУН ідейно унапрямує діяльність Організацій Українського Визвольного Фронту. Члени ОУН, які мають функції в ОУВФ, інформують і узгоднюють діяльність з відповідними Проводами ОУН.

IV. Права члена Організації

а/ Член має право висловити свої думки на форумі організаційної клітини, до якої він є приналежний.

б/ Член має право організаційною дорогою звернутися до вищепоставленої організаційної клітини.

в/ Член має право працювати на такому відтинку організаційної діяльності, на якому принесе успішну працю.

г/ Член має право організаційною дорогою звертатися до всіх керівних органів Організації: Проводу, Головної Ради, Г. Контролі, Г. Суду.

V. Тракткування пасивних чи незадовільно активних членів

а/ Пасивний стан. Докладно в'яснити причини, чому він став пасивним. зібрати його/її/ пояснення та оправдування, які він /вона/ висловили організаційним зверхникам і також іншим. все оформити на письмі і передати Орг.-Кадр. Референтові вищої організаційної клітини. Орг.-Кадр. Референт вищої організаційної клітини /область, куцо, район/, після вивчення отриманого звіту, відбуде сам розмову з пасивним членом і ствердить дійсну настанову цього члена - чи вона згідна зі звітом. Тоді зробить від себе заключення і передасть справу Орг.-Кадр. Теренового Проводу, який поставить її на вирішення ТПроводу.

б/ Незадовільно активний член. Потребує такого самого в'яснення, як і вищезгаданий. Треба також звернути увагу на його /її/ професійну працю, на родинний стан, - та чи не стоїть йому /їй/ це на перешкоді. Зібраний матеріал далі полагоджується таким самим шляхом, як і у вищезгаданому випадку.

Рішення Теренового Проводу має бути рішачим. Референт Орг.-Кадр. Теренового Проводу позвітує про рішення ТП керівникові Орг.-Кадр. Сектора Головного Проводу.

Організаційно-Кадровий Сектор
Головний Провід ОУН

М. Недоля

Легалістично чи революційно?

Можна сказати, що сучасна фаза розхитування московської імперії почалася з хвилиною виходу чверть-мільйонової маси вірменів на вулиці Єревану на початку 1988 року, які вимагали прилучення заселеного вірменами району Нагірне Карабах, що формально є в межах Азербайджанської ССР, до вірменського материка, точніше до Вірменської ССР. Само по собі таке прилучення не мало б особливого значення, бо географічно й політично Вірменія як і район Нагірне Карабах є в кордонах Советського Союзу та під пануванням Москви. Та тут виявилася сильна воля вірменів, яким вже досить було погоджуватись на те, щоб над частиною їхньої території, частиною їхнього народу, панував хтось інший. Формально йдеться про панування азербайджанців, але в дальшому прицілі ціла кампанія звернення проти московського панування над Вірменією. Вірмени масовими демонстраціями заманіфестували свою волю жити власним незалежним життям.

Московська дезінформація поширила вістки, що б'ються між собою вірмени з азербайджанцями. Але рівночасно Москва надіслала тисячі тисяч своїх спеціальних військ, у висліді чого головні зударі демонстрантів були між вірменами й цими окупаційними військами, які є під наказами Москви.

Інші народи в Советському Союзі уважно слідкували за подіями у Вірменії і за реакцією Москви, яка зразу визнала, що вогнище треба погасити. Пішла в рух агітаційна машина, що обвинувачила націоналістичні елементи у Вірменії як головних заколотників і противників "демократизації" та "перестройки". Виарештовано весь керівний комітет, що вів акцію за приєднання Нагорно-Карабаху до Вірменії. Але ці заходи викликали свіжі демонстрації. Страшний землетрус у північно-західній Вірме-

нії перервав змаг вірменів за об'єднання нації на деякий час. Проте природна катастрофа спричинила ще більшу внутрішню спаяність вірменської нації, висловлену 80-літнім головою Вірменської Християнської Церкви, католикосом Вазгеном I, який у Службі Божій у святому місті Єчмїадзін, заявив: "Очі вірменського народу, навіть невірних, звернені сьогодні до нашої церкви. Ми мусимо бути об'єднаним народом." Подібних думок про долю нації можна було почути більше. Кореспондент Есосістед Прес записав вислови звичайного автоводія: "Що Бог робить нам? Чи Він хоче загибелі цілої нашої вірменської нації?" Коли ж хитрі москалі почали масово вивозити вірменських дітей до Москви, щоб з них виховувати майбутніх яничарів, під претекстом рятування сиріт, то у Вірменії ця акція викликала великі протести. Горбачов з обуренням накинувся на них відомими фразами, що такі заколоти викликають "політичні пригоди", які змагають здобути силу і "їх треба за всяку ціну стримати, вживаючи всіх засобів, політичних і адміністративних." Від землетрусу проминуло півтора місяця, і цей час Москва використовує для запровадження в кавказьких країнах суворого військово-поліцейського режиму. На місці буде додано, що там відбувається колосальне очищення народів від намулу т. зв. "советського народу": вірмени масово повертаються з поза Вірменії на батьківщину, азербайджанці з поза Азербайджану їдуть до Азербайджану. Подібні міграції занотовані в Грузії, між татарами тощо.

Процес вимішування поневолених народів в російському імперському народі без сумніву тепер припинився не лише в кавказькому районі, але також у балтійському. Минулого року були гострі виступи естонців, латишів і литовців, що наплив російських колоністів до їхніх країн мусить припинитися, а навіть є голоси, щоб москалі забиралися геть з Естонії, Латвії і Литви.

Голосний і масовий виклик вірменів Москві викликав скріплення віри в свої сили серед других поневолених Росією народів. До бою за свої національні права виступили балтійські народи, з вимогами на право вживати національні прапори, національні гимни, національні мови як державні та повну свободу національних церков. Виступи були масові й добре zorganizовані та викликали великий розголос на Заході. Щодо вимог на вживання національних символів, то вони здобули деякі успіхи.

Безперечно також в Україні скріпилася діяльність національно-мотивованих кіл. Але їм досі не вдалося прорватися через "залізну заслону" окупаційного тоталітарного режиму, очоленого ренегатом Щербицьким, за яким стоять мільйони російських колоністів-зайд та нема група власних запроданців-вислужників. У загальному, національний рух найсильніше проявляється в тих областях, в яких найдовше діяла ОУН-УПА, між Карпатами і Поліссям, та де діє підпільна Українська Церква. До деякої міри, відзначування тисячоліття Християнської України скріпило національні сили, хоч колосальна російська пропаганда, що мовляв це тисячоліття нібито є подією "всесоюзною", російською чи пак "єдінонеделімською" - до певної міри знеутралізувало українське відзначування.

За минулих кілька років фронт боротьби уярмлених націй проти російського імперіялізму зміцнів. Тому Москва приготувляла пляни протидії, щоб не дати загинути імперії. Хитрий Горбачов придумав "реформи", стараючись втягнути в свою політику "перестройки" ширші кола активу уярмлених націй, зискати їх довір'я. Горбачов замирився з "правозахисником" Андреем Сахаровим. Обидва імперіялісти домовились щодо монтування широкої формації "народних фронтів", які на базі легальності і конституційності мали б право на "гласність", але які не виходили б з вимогами, які загрожували б ліквідувати російську імперію. От коли естонці

поставили вимогу зафіксувати в конституції ЕССР, що це є суверенна держава, що має право на власну економічну політику, власну валюту тощо, то Москва категорично відкинула ці вимоги, з якими солідаризувалися російські "правозахисники". Становище Москви супроти поневолених націй чітко висловив член політбюро КПСС Александр Яковлев в інтерв'ю з ко-респондентом "Нью Йорк Таймсу" на запит – чи балтійські держави зможуть мати свою валюту. Яковлев відповів: "Як вони можуть мати свою валюту. Чи Каліфорнія має свою валюту?" Для російського шовініста Литва, Україна чи Вірменія є звичайними провінціями Росії, так як Каліфорнія, Пенсильванія чи Флорида в ЗСА. Але між Флоридою а Україною є та різниця, що Україна є зовсім окремою національною спільнотою, силою завойованою російською державою, а Пенсильванія ніяких таких ознак немає.

В Україні такою формацією, що стала користати з "гласності" і "перестройки" Горбачова і Сахарова, є Українська Гельсінкська Спілка, яку нібито поширено з колишньої Української Гельнікської Групи, що стояла на позиції боротьби за суверенну українську державу. Намічено розбудувати мережу УГС на взір легальної адміністрації УССР, тобто формувати районні групи, обласні ажно до республіканського керівництва. УГС злала "деклярацію принципів", базуючись на легалістичному підході, себто відкинувши вихід України з ССРСР, який міг би заіснувати тільки шляхом революції. УГСпільці йдеться про зміну слова "Союз" в назві імперії на слово "Федерація" чи згідно "конфедерація". Аналогічні формації поставили в Прибалтиці, й всі спільно почали "перестройку", очевидно за згодою Москви. Сформування цих, як дехто називає, "національно-демократичних" рухів, щоб надати їм національного кольориту й здобути піддержку Заходу, допомагає Москві у величезній мірі поборювати націоналістичні рухи в уярмлених націях. Наразі вершком цієї ворожої кампанії є включення до поборювання ОУН кількох членів УГС, зокрема Леоніда Плюща на основі "претексту" Москви – зааранжованої кампанії "бумеранг" ще в місяці вересні-жовтні 1988 року.

З другого боку, національні сили спромоглися зорганізувати у Львові 1 листопада 1988 р. могутню демонстрацію при участі 50 000 людей для вшанування революційного Листопадового Зриву, яким фактично сформовано Західню Українську Народну Республіку, себто державу, яка негайно пішла на з'єднання з УНР у Соборну Українську Державу актом 22 січня 1919 р. Під час демонстрації появилися синьо-жовті прапори над могилами президента ЗУНР і головного командира Української Галицької Армії. Демонстрація була настільки бравурною, що міліція побоялася її розганяти, бо напевно було б дійшло до завзятих боїв.

Справжні успіхи УГС можуть виявитися мінімальними, бо на приклад важливий елемент домагань – впровадження в ширший вжиток української мови – вже почав реалізувати окупаційний режим із ренегатом Шербицьким на чолі. Зате кампанія проти революційної ОУН прибирає на розмаху як на Рідних Землях так і в українській діаспорі. Побіч Леоніда Плюща, який виступив із заявним обвинуваченням ОУН, що вона є в руках КГБ, тобто її діяльність є мотивована агентами КГБ, Микола Руденко в ролі голови Закордонного Представництва УГС, в численних промовах і статтях веде кампанію проти будь-якої орієнтації на повстанську революційну боротьбу – як одне з центральних заłoженнь стратегії ОУН – і проти націоналістичної ідеології, що вона заснована на расизмі, та врешті проти тези, що російський імперіалізм є головним ворогом України. Все це є основні засновки ОУН!

Рівночасно КГБ і його колаборанти на Заході ведуть без упину величезну кампанію дискредитації, очорнювання та ганьблення ОУН, як воєнних злочинців, колаборантів нацистів та анти-семітів, яких треба судити.

Політика Москви на українському відтинку зміряє до того, щоб на Рідних Землях і в діаспорі переконати українців, що їхні сподівання можуть бути сповнені тільки легалістичним шляхом, за згодою і під контролем Москви. Тому втискається думку про федерацію, про легалізацію Церкви в ССРСР, про включення українців до реалізації горбачовського закону про дрібні підприємства і кооперативи.

В Україні заіснував стан змагу за впливи між націоналістично-державницьким підходом у визволенні України і про-горбачовським, мирним, про-російським підходом. Ця ситуація дещо нагадує дійсність під польською окупацією між двома світовими війнами, коли то заіснували два табори - легалістичний і революційний, як теж ситуацію під московською окупацією в двадцятих роках, коли то одні йшли на будову української державности у формі УСРСР, а другі вели революційну боротьбу проти комуністично-московської окупації.

Національно-державницькі процеси в прибалтійських народах і в кавказьких дещо попереду України. В Україні русифікація, денационалізація і яничарство більше поширені ніж у тамтих народів. Тому перед ОУН стоїть величезне завдання, зокрема в ділянці посилення національно-виховної освіти та скріплення організованої суспільної динаміки мас. Для цього потрібно колосальної наполегливості, поширення відповідних масових засобів. Треба бути приготованим на безліч нових жертв. Але чини і жертви мусять бути, інакше годі сподіватись визволення нашої Батьківщини. Будьмо приготовані і на можливі невдачі, бо проти нас стоїть не сама Москва, але і зграя її вислужників.

Будьмо готові, що кожий з нас у якійсь мірі буде включений в процес загальної боротьби за душу української людини і екзистенцію нації. Процеси масових визвольних рухів поневолених націй будуть тривати. Було б непростимим, коли б в Україні верх взяли сили легалістів і федералістів, бо такому розвитку сприяє Москва. ОУН має величезний моральний капітал бути далі авангардом боротьби за суверенну соборну українську державу - за ідею якої поклали своє життя тисячі наших бійців і воїнів!

СЕКТОР ІДЕОЛОГІЧНОЇ БОРОТЬБИ

Доручення

всім клітинам ОУН

Відзначити: шістдесятиріччя ОУН

2-го лютого 1989 року минає 60 років від заснування на Конгресі Українських Націоналістів, що відбувся таємно у Відні /Австрія/, Організації Українських Націоналістів. З цією небуденною подією пов'язані долі сотень тисяч передових доньок і синів української нації. ОУН у скорому часі після свого заснування виросла в головну політичну силу і стала авангардом українського народу в боротьбі проти її окупантів та за відновлення суверенної соборної національної держави.

Грандіозний ріст ОУН у серйозну силу, з якою числилися окупанти й інші держави стався в наслідок піднесення до рівня догми боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Кандидати в члени ОУН мусяли і мусять присягати, що будуть боротися за УСРД доти, доки її не здо-

будуть, чи в цій боротьбі навіть готові жертвувати своїм життям. Абсолютність ідеї УССД викликала ідейний фанатизм та високий ступінь відданості членів своїй організації, наказам провідників. Принцип соборності приєднав до ОУН людей з усіх частин України. Пов'язаність ідеології ОУН із християнством приєднала для ОУН симпатії духовенства наших Церков. Наголос на етичних вартостях та героїчних чинах приєднав для ОУН тисячі патріотичної молоді. Необхідність у революції збройної боротьби зискав для ОУН чільних військовиків. Строгий позаклясовий підхід у доборі кадрів здобув для ОУН селянство, робітництво й міщанство. ОУН була під керівництвом талановитих провідників, до яких членство мало беззастережне довір'я, пошану й авторитет. Згадати б найперше полк. Євгена Коновальця, сот. Юліяна Головінського, Степана Охримовича, полк. Михайла Колодзінського, Степана Бандеру, Ярослава Стецька, Івана Габрусевича, ген. Романа Шухевича, Зенона Коссака, ген. Дмитра Грицяя, Осипа Мащака, Мирослава Тураша, Тимчія-Лопатинського. Під їхнім керівництвом пішли молоді націоналісти-революціонери типу Юрія Березинського, Дмитра Данилишина, Василя Біласа, Миколи Лемика, Григорія Мацейка, Данила Пукала, Євгена Пришляка та тисячі вірних бовсвиків ОУН у бій за Україну.

Коли ж скінчилися 1930-ті роки, ОУН вже становила справжню боево-революційну формацію, готову до державного будівництва. Провід очолив Степан Бандера спільно з державницького формату революціонерами-стратегами-організаторами Романом Шухевичем, Ярославом Стецьком, Дмитром Грицаєм, Олексом Гасином, Миколою Климишином, Володимиром Горбовим, Іваном Равликом, Іваном Габрусевичем, Ріком Ярим, Степаном Ленкавським та многими іншими. На початку сорокових років була справжня націоналістична еліта зі знавцями державної конституції, адміністративного права, старшинським кадром, експертами розвідки і протирозвідки, знавцями пропаганди й інформації, організаторами господарки, шкільництва і т.д.

За минулих 60 років ОУН здобула великі успіхи й осяги, але й мала великі жертви. Згадати б відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 року, сформування революційного війська - Української Повстанської Армії, перевиховання мільйонів українців із рабів у державно свідомих громадян. В ОУН боролися й борються кілька поколінь жертвенних доньок і синів соборної України, безчисленні тисячі безіменних членів і симпатиків, які життя своє посвятили для священної ідеї УССД.

Великі й малі ворожі потуги намагалися знищити ОУН: гітлерівська Німеччина, Польща, комуністична Росія, Мадярщина. Але це їм не вдалося, бо ОУН закорінена в народі, стала частиною національного організму.

За своїх 60 років визвольної боротьби, ОУН причинилася до внутрішнього розкладу і розслаблення російської імперії. Ми заставили Хрушова грандіозними повстаннями і страйками політв'язнів у першій половині 1950-их років ліквідувати велику частину Гулагу. На жертвах і героїзмі ОУН-УПА виросло покоління "шестидесятників", для яких знаменами України були: Юрій Шухевич, Володимир Горбовий, Катерина Зарицька, Євген Пришляк, Святослав Караванський.

Сьогодні національно-визвольна боротьба уярмлених Росією націй розсаджує знутри російську імперію. Горбачовська Москва докладає якнайбільших зусиль, щоб розкласти й знеутралізувати ОУН - авангардну силу найбільшої поневоленої нації.

Тож кожний член Організації нехай поставить на свій моральний п'єдесталь героїзмом освячені три букви "ОУН", нехай в цей шестидесятилітній ювілей існування і боротьби цієї когорти народних месників оновиться духом відомих і невідомих героїв ОУН та поновить у чинах приречення: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї."

Горбачовський період є дефінітивно кризовий для російської імперії. У цьому періоді особливо ОУН мусить напружити всі свої зусилля знищити народовбивчу імперію! Довкола України наші сусіди ведуть також вперту боротьбу за свою національно-державну екзистенцію: вірмени, грузини, азербайджанці, литовці, латиські, естонці, поляки, мадяри і інші. Тож всі ми спільно скріпимо нашу віру в остаточну перемогу – здобуття УССД та постанову жертвенно до кінця нашого життя працювати задля цієї великої мети!

Слава Україні

-

Героям слава!

Постій: 11 січня 1989 року

К. Подільський

Всі Терени, області та низові клітини зобов'язані відзначити 60-ліття ОУН святочними сходами, доповідями для громадянства, статтями в пресі.

М. Степанівський

Організаційно-Кадровий Сектор

Організація Українських Націоналістів має ціль здобути Українську Державу. Тому члени ОУН відкривають свої ділові наради чи сходи завжди точкою з "Декалогу", а найчастіше – першою: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї." Сьогодні ОУН в Україні й на чужині є політичною організованою силою нашого народу, яка без упину веде боротьбу з окупантом, розкриває злочинну політику московських імперіялістів. Наша діяльність дає поштовх до праці ширших кіл українських патріотів в Україні й в діаспорі. ОУН стала також мобілізуючим чинником поневолених народів ще від 1943 року. На чужині їхні представники від 1945 року об'єдналися в Антибольшевицькому Б'юро Народів /АБН/, який вийшов на світову арену – Світової Антикомуністичної Ліги й інших міжнародних організацій. Ми розвинули на чужинецькому відтинку велику діяльність: інформуємо світ про злочинну політику Москви, поширюємо правду про Україну, паралізуємо московську дезінформацію. Якщо б не наша діяльність, то світ довідувався б про Україну лише з пропагандивних інформацій советських посольств і говорили б про уявний "слветський народ", а саму Україну уявляли б собі як географічне поняття.

Наша праця конечно потрібна для нашого народу. Не всі українці це розуміють. І нашим завданням є постійно вказувати на нашу працю, інформувати українські громади в усіх країнах їхнього поселення, скріплювати наш фронт боротьби і змагати до того, щоб кожний українець на чужині почувався приналежним до боротьби проти московських окупантів та був корисним у цій боротьбі, приходив би нам зморальною і матеріальною допомогою. Це наш обов'язок, від якого ніхто нас не може звільнити.

У проводах нашої Організації згори до низу повинна бути активною кожна наша референтура, яка являється складовою частиною великої цілості. Кожна референтура потрібна й важлива. Але Організаційно-Кадрова ре-

референтура повинна бути промотором організаційного організму. Головне завдання Організаційно-Кадрового сектора є підбір і підготовка організаційних кадрів. Не буде підготовлених кадрів та включення їх у наші ряди, не буде Організації. Якщо ми не підготуємо кадрів, - Організацію доведемо до занепаду. Організаційно-кадрові референти мають вносити творчий і гармонійний дух у середовище членів Організації та членів Організації Українського Визвольного Фронту. Сьогодні Організація потребує молодих добре вишколених людей, нових думок, добрих публіцистів, працівників ідеологічно-політичної ділянки. Постійно треба мати на увазі потребу праці над поглибленням свого знання, збагачення та поширення політичної думки. Член ОУН має себе постійно удосконалювати, ставити добро Організації на перший план, дбати про авторитет Організації, дбати про авторитет провідних членів.

Організація мусить бути внутрішньо здоровою, творити одну велику родину, свідому своїх обов'язків та завдань. Члени Організації своїм ідейним змістом, політичним знанням, виробленістю, своєю поведінкою повинні впливати на українську спільноту. Якщо ми всього вищеподаного не доповнюємо і не скріпимо нашої діяльності, ми не встоїмо перед ворожим наступом. Не зважаючи на всі труднощі в московській імперії, ми бачимо як московський штаб послідовно поширює фронт ідеологічної боротьби, баламутить ряд еміграційних діячів.

Кожний організаційно-кадровий референт ці справи мусить мати на увазі, знати недотягнення на своєму терені й їх виправляти. Щодо еміграції, то у різних країнах поселення українців не однаково чисельні й не однаково активні українські громади. Не в усіх країнах є задовільна кількість громадських діячів, а тим більше ідеологічно-вироблених в націоналістично-державницькому дусі. Не всюди є відповідна кількість наших членів, а провідних членів зокрема. Процеси асиміляції української еміграції чужими середовищами охоплюють усе життя і діяльність людини, українців на чужині в галузях філософії, ідеології, політики, суспільного відношення, молодих же людей зокрема. Це явище можна стримувати і применшувати силу його впливу через свідому національну ідеологічну організацію - ОУН. Для такого завдання ми мусимо готувати і вишколювати наші кадри.

Коли говорю про ці справи, то маю зокрема на увазі Південну Америку, де є понад 550 тисяч українців, які в більшості мало свідомі, без національної душі. Не було там вироблених національно свідомих громадських чи політичних діячів, не було добрих вчителів та шкіл. Частинно добру працю вкорінювання української свідомості провадить Українська Католицька Церква, а точніше - отці Василіяни старшого покоління. Але це все дуже мало і то лише в Бразилії та частинно в Аргентині.

На трьох великих Теренах успішно діє ОУН, як також на чотирьох менших. Візьмімо Велику Британію. Припускаю, що на цьому терені народилося не менше 12 тисяч українських дітей, які стали дорослими і мають уже своїх дітей. На терені ЗСА і Канади - вдесятеро більше. Тепер запитаймо себе: скільки з них охоплено українським організованим життям? Скільки їх є в нашій Організації та в ОУВФ?

ОУН вложила багато труду і коштів у працю з молоддю, а зокрема в Спілку Української Молоді, та з Юнацтвом. Чи висліди тієї праці є такими, якими ми їх собі бажали? Чи висліди тієї праці такі, які потрібні для ОУН? Над цим питанням треба зупинитися на кожному Терені окремо й вияснити причини: чому вийшло не так як нам потрібно?

В реєстрах СУМ-івських осередків і Крайових Управ було записано ба-

гато членів. Організаційно-кадрові референти повинні разом із референтами молоді перевірити ці списки і розвідати де знаходяться колишні СУМ-івці сьогодні. Чкі льки із них включилися в українське організоване життя? Всіх "розгублених" треба розшукати і провести з ними розмови. Привмілому представленні української справи можуть бути такі, які поновно включаються в організоване життя. Треба числитися з тим, що серед них є вже багато таких, які міцно вросли в чужинецький світ і місцеве оточення. Нехай вони в тому оточенні діють і ширять правду про Україну. Можливо серед них знайдуться такі, що наша зовнішня референтура з них матиме користь.

Окрему увагу звертаймо на молодих людей, які мають здібності до керівної праці. Їх підготовляти на провідні пости. Серед молодшого покоління на чужині люди більшого формату, провідні діячі на різних посадах, але вони чомусь не включаються до ОУН, чи згідно ми не вміємо їх приєднати. Чи може ми їх не помітили?

Треба також згадати, що деякі прийняті в ряди ОУН члени з молодшого покоління через кілька років в Організації не відповідають своїми якостями вимогам члена ОУН. Їхня постава до своїх обов'язків не є зразковою і створює негативний вплив на інших членів Організації. Постає питання: що тепер з такими членами робити? Мусимо визнати, що ми поспішили з оформленням їх; ми докладніше їх не вивчили, їх не підготували. Ми не дотрималися старої вибпробуваної засади: не кількість, а якість. На емі грації ми не виховували характерів, як це водиться в Україні, де на виховання характерів увесь час звертають пильну увагу. На членів, які мали б стати провідними чи мали б бути виконавцями спеціальних завдань зверталось окрему увагу - на характер, випробування і вишкіл.

Члени ОУН плекають велику віру в українську націю, в українську правду. У великому змагу на нашу суверенну державу керівну роль боротьби веде ОУН, ось уже понад 60 років. Шістдесят літ безперервної боротьби - це море українських сліз, ріки української крові і мільйони людських душ наших братів і сестер по крові, наших рідних матерів і батьків. Все це зобов'язує нас до продовження боротьби. Ми маємо бути чесними зі собою і чесними перед нашими попередниками, історичними постаттями, героїчним наших минулим. Над тим всім мають думати, зупинятися наші молодші подруги та друзі, яким може непомітно на їхні плечі лягає тягар цієї великої й відповідальної праці-боротьби.

Відповідальна праця вимагає, щоб наші подруги і друзі плекали свою патріотичну настанову, виробляли свій патріотичний зміст, кували свій характер, поглиблювали та поширювали своє знання, оформлювали чіткий націоналістичний світогляд. Подруги і друзі, які включилися в нашу активну й відповідальну працю, мають пам'ятати, що довголітня праця і боротьба дала нам великий досвід, а цей досвід нам треба вивчати і ним користуватися, а не починати все наново від себе.

Наше членство має творити здорову творсу настанову і гармонійність у наших рядах. Коли в суспільстві й організованому житті занепадають моральні основи, набирає громадянства нещирість, хитрування, амбіціонерство, то тоді наростає інтригантство і занепад. З такого стану користає лише наш ворог, який змагає, щоб нас зробити нездібними до творчої праці.

Боротьба з таким ворогом, як московський імперіялізм, в якому головною силою є поліцейний режим з розгалуженими своїми таємними службами по всіх країнах світу, - важка. До боротьби з тим ворогом, до боротьби з КГБ, ми мусимо постійно підготовляти все наше членство і вишколювати спеціалістів, щоб вони були здібними конкурувати з ворогом та його пе-

ревищувати. Знаємо, що вже довгий час ворог з успіхом застосовує нову зброю - дезінформацію: маніпулює правдою, поширює обман, перекручує факти, навіть цитати зі Святого Письма.

У кожній країні зустрічаємо сили, які розуміють московські пляни і ставлять опір поширенню цих ворожих впливів, їхньої ідеології. Така світоглядова боротьба поширюється в світі й набирає на силах. Під московські впливи підпали ліві групи, ліберали, а також подекуди пацифісти. Ця світоглядова боротьба дає змогу нашим молодшим подругам і друзям проявити свою активність. Ми повинні бути всюди, де є змога боротися з московським імперіалізмом і його впливами та говорити правду про положення нашого народу під червоно-московською владою. Треба скріплювати і поширювати діяльність АБН, ВАКЛ-у та брати участь в усіх імпрезах, акціях, які організує наш зовнішній сектор.

Молодші наші члени мають робити акції й мобілізувати здібних людей молодшого покоління. Треба висувати кличі, як на приклад "Лицем до України!" "До Батьківщини наших предків!" і т.п. Підготовлені молоді люди повинні творити групи для поїздок налагоджування зв'язків, шукання духового зв'язку з молодими людьми в Україні, Польщі, Чехо-Словаччині, Югославії. У нас занедбано Південну Америку, де живе понад пів мільйона українців зі здоровою морально молоддю. Треба організувати групи під кличем: "Слідами українських поселень в Аргентині й Бразилії!"

Дуже важливим є творення гармонійної співпраці між старшими та молодшими. Непорозуміння, які час від часу виринають на деяких Теренах, не є ідеологічного чи політичного значення, а часто матеріального, амбіціонерського характеру, у необдуманих потягненнях. Все це є нерозважним, нерозумним і воно непотрібне, бо це приносить лише шкоду та псує творчий настрій.

Організаційно-кадрові референти повинні знати всіх членів, які живуть на терені їхнього діяння: хто до якої праці надається, який посідає характер тощо. Організаційно-кадрові референти постійно обговорюють із провідниками питання кадрів. Призначення кандидатів на організаційні пости пропонує провідникові організаційно-кадровий референт. Дуже важливим є підбір членів на керівні пости.

Організація схвалила на своїх Великих Зборах ряд добре опрацьованих постанов. Але всі постанови і пляни повинні бути в руках відповідних людей, щоб ці постанови і пляни провести в життя. Наполеон казав: "Битву виграє той, хто опрацював пляни, взяв на себе відповідальність за виконання тих плянів і довів їх до кінця." Часто видаємо ми добрі інструкції, але вони не знаходять своїх виконавців, а лежать в архівах, і користи з тих інструкцій Організація не буде мати.

У праці треба бути справедливим. Справи треба ставити чесно й ясно, без крутійства та хитрування, бо такими способами навчите людей хитрувати, викручуватися, а це не принесе ОУН користи. Коли виринають неприємні справи, напруження, непорозуміння, - не допускайте до завогнювання. Тих, хто має нахил до конфліктів, ставмо у таке положення, щоб вони не шкодили. Непорозуміння не задавнюймо, - хворобу треба лікувати завчасу.

Організаційно-кадрові референти відповідальні за внутрішньо-організаційне життя, за виховання та вироблення членства. В основу виховання вкладаймо всебічність, шляхетність і гармонійність їхніх вартостей. Велике значення має вплив зверхника: в особистих контактах, розмовах, дружніх гутірках, у звертанні уваги на позитивні сторінки члена. Зверх-

ник виховує членів своїм власним добрим прикладом. У кожного члена організаційно-кадрові референти повинні збуджувати стремління до безперервного росту. Кожний член повинен мати бажання якнайбільше знати й світ та життя. Члени повинні читати нашу організаційну літературу, наші видання і на тих виданнях виховуватися.

Важливим і найбезпосереднішим засобом виховання членства є організаційні сходи. Сходи мусять мати свій пляновий вміст. В ОУН мусить зберігатися організаційний порядок, основою якого є точне виконання доручень Проводу. Завданням зверхніх чинників є постійна перевірка виконання заряджень і з місця вивчення: чому дане доручення не виконане? Така перевірка в підлеглих збуджує почуття, що доручення не є порожнім звуком, їх не можна легковажити. Кожне доручення, навіть у дрібних справах, вимагає перевірки. Тоді виникає почуття відповідальності й обов'язку. Наше членство рекрутується з людей вищого морального рівня і з почуттям обов'язку, як теж і з амбіцією. Тому вже усне упізнання багато значить.

Великі Збори ОУН по питанню організаційно-кадрового сектора схвалили ряд постанов. Сьомий ВЗ прийняв постанови, що їх вже почали реалізувати хоч з неоднаковим успіхом на всіх Теренах.

Поруч підготовки кадрів в ряди ОУН, важливою ділянкою є організаційний вишкіл. Організація від початку своєї діяльності окрему увагу звертала на вишкіл членів. Добре вишколені члени є запорукою успіху в боротьбі з ворогом.

З подивом згадуємо про нашу підпільну боротьбу ОУН-УПА. Також чужинці ствердили, що наша боротьба була добре організована. Боротьбою проти ОУН-УПА керували ворожі генерали й їхні політичні дорадники, які позакінчували військові академії та високі політичні та поліційні школи. До затишної підступно-жорстокої боротьби ОУН підготувала свої кадри, кувала характери провідних та рядових членів. Тільки добре вишколені люди можуть ставити свою ідейність і жертвенність у протидію ворогові. Сьогодні маємо ми великий досвід, маємо створену поважну політичну і виховну літературу.

У 1950 році директор радіа "Голос Америки" заявив, що "самостійність України не лежить в інтересах Америки". Відомий журналіст Зенон Пеленський, будучи на пості головного редактора органу ЗЧ ОУН, писав: "Україна стоїть сама." За минулих 30 років наш Провід і наші кадри поперешкод ворога і глупоти наших противників своєю працею добилися того, що сам президент ЗСА Роналд Реген заявив: "Ваша боротьба є нашою боротьбою." Не було б наших трудів, не було б такої заяви.

Вирощування свіжих кадрів має бути постійним процесом, включаючи теж відповідну дію, що корисна й теж виховує. Провідні члени теж мають пам'ятати, що вони так би мовити під "наглядом" очей всього членства, симпатиків та всієї української спільноти. Нічого не можна приховати перед очима подруг і друзів, з якими співпрацюється. Провідний член не має права згубити довір'я до себе загалом членів. Втрачене довір'я тяжко відзискати. Провідні члени поперешкод досвіду не все повинні йти втертою шабляновою дорогою, бо може зайти в глуху вулицю. Провідний член не може надуживати своїм авторитетом, своїм організаційним становищем. Не поспішайте з осудом своїх друзів у випадку невдалого виконання обов'язку. Вимагайте якнайбільше від себе, переборюйте свої негативні сторінки. Не піддавайтесь в найтяжчі хвилини, а вірте, що наш шлях ще не скінчений. На цьому шляху ви не самі, а наш шлях веде до перемоги!

М. Степанівський

ПРАВИЛЬНИК
Головної Видавничої Комісії ОУН

1. Головна Видавнича Комісія покликана на основі Постанови VII Великого Збору ОУН: "VII ВЗ доручає Проводові оформити Головну Видавничу Комісію найпізніше до одного року із завданнями планування, координування, організування та видавання найпотрібніших творів з погляду доцільности ОУН. Така ГВК має допильнувати кольпортажу й рентабільність всіх організаційних видань і видавництв на всіх Теренах." /Постанови у фінансово-господарських справах, розділ В, т. 4/
2. ГВК складається з 5 членів, назначених Проводом.
3. ГВК є виконавчим органом Проводу. Провід схвалює, доповнює, змінює чи відкидає проекти і пропозиції ГВК.
4. Всі керівні органи ОУН /Провід, ГР, ГС і ГК/ і Сектори Проводу та Теренові Проводи мають право подавати від себе до ГВК пропозиції, що відносяться до компетенцій ГВК. ГВК зобов'язана розглянути на своєму найближчому засіданні кожний проект, висланий до ГВК. Кожний внескодавець має право особисто брати участь у засіданні ГВК, на якому буде розглядатися його внесок.
5. Перед зголошенням твору до ГВК, автор чи його представник має бути поінформований про існування цього правильника та підписати форму зголошення, в якій аналогічно до т. зв. апікацій на "ґренти" повинна бути мотивація /обоснування/ про те, чому запланований твір є потрібний, на якого читача розрахований, евентуальний кошторис, оплата перекладача тощо.
6. ГВК має після прийняття правильника Проводом і назначення її членів виготовити рамовий план на період 5 років, а кожного року подавати на пленум Проводу річні звідомлення та додаткові внески.
7. Засяг дії ГВК окреслений в Постанові VII ВЗ /гляди т. 1/.
8. Рішення ГВК проводяться не менше ніж трьома голосами.
9. Для оцінки запропонованих творів ГВК покликатиме колегію рецензентів, складену зі шонайкращих знавців або консультантів з даної наукової, політичної чи культурної ділянки.
10. Найпершим завданням ГВК є визначування пріорітетів видавничої політики ОУН, що має бути сформульована й обоснована в рамовому плані, доповнюваному щороку на п'ять років.
11. ГВК реалізує свої плани двома методами: творами, ініційованими з рамені ГВК, і творами, пропонованими для ГВК /гляди т. 4/.
12. Після апробати Проводом пропозицій ГВК, ГВК здійснює свої плани посередньо, через ОУВФ і через наші видавництва, фундації, інститути або навіть через окремих осіб, поскільки ГВК є виключно внутрішньо-організаційною клітиною.
13. Реалізація Постанови VII ВЗ /гляди т. 1/ зумовлює організаційне пов'язання ГВК з відповідними членами Теренових Проводів. ГВК має одержувати від ТПів річні звіти про їхню видавничу і кольпортерську діяльність, зокрема звіти про видавництва ОУВФ на їхніх Теренах для того,

щоби ГВК могла реально знати про видавничу і кольпортерську ситуацію і відповідно до того здійснювати апробовані Проводом пляни, що можливе єдино через Теренові Проводи і ОУВФ. Видавнича діяльність комерційного характеру підприємств ОУВФ є поза рамками компетенцій ГВК.

14. Різні дрібні видання секторового і теренового засягу, як брошури, листівки, памфлети, одноднівки і т.п. є далі як досі в засягу дії Секторів і Теренів.

15. Матеріяли, які доцільно видати книжковим форматом, що виринають непередбачено, входять у засяг дії ГВК, яка має розглянути такі наглі й актуальні проєкти поза довготривалими плянами. До цієї категорії належать головно свіжі матеріяли з України, матеріяли з ділянки міжнародної діяльності ОУН чи для актуальних пропагандивних і внутрішньо-українських запотребувань.

16. Архіви, індекси, каталоги, організаційні бібліотеки і книгозбірні ОУВФ повинні бути на обліку ГВК, яка вирішувала б хто, коли і для яких потреб і що міг би уживати.

17. Для своїх фінансових потреб ГВК предкладає щорічно Проводові пропозиції для включення їх до загального бюджету Організації.

18. У засягу ГВК є періодичні видання Організації і ОУВФ. ГВК опрацює систему кольпортажі й поширення періодичних видань – офіціозів ОУН, під кутом їх рентабельности та якнайбільшого засягу ідейно-політичного впливу серед широких кіл українського громадянства.

Українське Державне Правління
Ресорт Внутрішніх Справ

22 березня 1988.

Звідомлення Ресорту ВС за час
від 16 травня 1987 до 22 березня 1988

/Від Редакції БП: Це звідомлення подаємо для інформації членства посільки воно не буде публіковане в жоднім іншим виданні. Події під час V-го СКВУ показали, що речники емігрантської формації "УНР" не визнають УДП і не бажають з ним співпрацювати. Постава речників УНР в тій справі була негідною, принизливою, яких злобна кампанія закінчилася тим, що при допомозі плав'юківської групи не дійшло до узгіднення, щоб до почесної президії V-го СКВУ запросити голову УДП. Внаслідок такого ганебного поступування, голова ОУН і президент АБН відмовилися взяти участь у почесній президії V-го СКВУ./

Згідно з прийнятою програмою, весною 1987 р., Ресорт Внутрішніх Справ УДП мав м.і. завдання вести переговори з ДЦ УНР у справі створення Всеукраїнського Державного Центру. Переговори були започатковані 14 травня 1987 р. виїздом керівника Ресорту до осідку ДЦ УНР у Філадельфії, де відбулася вступна розмова з президентом Екзильного Уряду УНР проф. Я. Рудницьким. На цій зустрічі було визнано обосторонньо потребу розмов на тему створення Всеукраїнського Державного Центру на базі ДЦ УНР і УДП, включно з Урядом Карпатської України, представниками Гетьманської Держави і Генерального Секретаріату УГВР – тобто всіх державницьких формацій за останніх 70 літ. Це основне домовлення послужило базою для вироблення проєкту УДП для побудови ВДЦ. Цей проєкт був схвалений на засіданні УДП 16 травня 1987.

18 травня 87, в осідку ДЦ УНР відбулася перша офіційна розмова деле-

гацій УНР і УДП. З рамени ДЦ УНР виступали знова президент УНР М. Лівницький і проф. Я. Рудницький, голова Уряду УНР, а рамени УДП – керівник РВС – мгр О. Коваль і член УДП – ред І. Дмитрів. Після перечитання проєкту, прийшло до виміни думок. Президент Лівницький старався доказувати про виключну легітимність УНР, як держави, а заперечувати УДП, як загально український державний центр, а тільки західньо-український, причому без зовнішнього визнання. Наша делегація уарґументувала всеукраїнськість УДП, його новіший народний мандат від цілої України, де відбулися проголошення відновлення Української Держави в 1941 році, а відтак боротьба ОУН-УПА, яка тривала на прозязі зверх десять років за цю державу. Вкінці узгіднено, що розмови наших делегацій можуть відбуватися тільки на партнерській базі, а не з позицій вишости і нижчости. Делегація ДЦ УНР взяла на себе справу вияснення щодо Уряду Карпатської України, а наша делегація те саме по відношенні до середовища УГВР і гетьманського представництва. П. Лівницький запропонував дальші переговори у формі двосторонніх комісій. Від ДЦ УНР призначив на голову комісії д-ра Шандора. Ми мали також подати склад комісії від УДП.

У розмові з М. Лебедем осягнуто згоди на проєкт ВДЦ і таким чином можна було захищати наш проєкт перед ДЦ УНР. Спроба нав'язати контакт з д-ром Шандором для продовжування переговорів виявила, що д-р Шандор не одержав або не прийняв повновластей очолити делегацію УНР. В цій справі я написав листа до голови Уряду УНР, проф. Я. Рудницького, і вирішив поїздки до ЗСА на кінець червня 1987 р. з метою вияснити і наладнати справу дальших переговорів. Така зустріч відбулася у Філядельфії 2 липня 87 в будинку ЗУАДК. Крім президента і голови Уряду УНР з їхнього боку були присутні д-р Шандор і проф. І. Самійленко. З нашого боку були мгр О. Коваль і ред. В. Мазур. Атмосфера переговорів була радше напнята, бо президент УНР почав наново заперечувати легітимність УДП, його провінційний характер і відсутність зовнішнього визнання в противагу до УНР, яка досі ці якості має.

Д-р Шандор заявив, що Уряд Карпатської України передав свій мандат Урядові УНР, а самий перестав існувати. Проф. Самійленко поставив пропозицію приступлення ОУН до УНРади, так як це роблять ОУНм і УРДП. Нам було відомо, що зустріч чинників УНР з цими двома партіями має відбутися в Бавнд Бруку 3 липня 88, отже ми були напередодні тих розмов. Відкинувши неправильні погляди нашого партнера, ми склали заяву, що за нами є рішення Проводу ОУН, який розв'язав існуючу передше комісію для переговорів з УНР і перед цю справу до УДП. Тому не може бути повороту до якої-небудь консолідації на базі УНРади. Ці переговори тягнулися на протязі довгих років і не дали ніяких позитивних вислідів, бо база паритету до цього не надається. Ми йдемо по лінії відновлення політичного мандату шляхом переведення виборів у діяспорі. Треба довести до того, щоб замість 600 виборців, яких тепер має УНРада, за словами през. Лівницького, в таких виборах до ВДЦ взяло участь яких сто тисяч виборців. На закінчення наших розмов, п. Лівницький заявив, що ДЦ УНР дасть свої зауваження до нашого проєкту на письмі.

Повернувши до Нью-Йорку, керівник Ресорту ВС відвідав М. Лебеда і перевів з ним кількагодинну розмову, яка підтвердила його попередню згоду реалізувати наш плян ВДЦ з мандатом середовища УГВР. Щодо спільної заяви з нагоди 1000-ліття Хрищення України, то в принципі він є згідний підписати, але текст треба узгіднити з М. Лабунькою. Цей текст був переданий Лабунці, але досі він не подав своїх зауважень. Також ДЦ УНР в принципі погодився на видання спільної заяви, але узалежили це від церковних чинників, а також від узгіднення в себе внутрі.

В тому часі керівник Ресорту перевів також розмови з представниками

середовища УГВР /М. Прокоп, Р. Ільницький/ в присутності члена УДП д-ра Р. Осінчука. Д-р Прокоп заявив, що він підтримує концепцію ВДЦ згідно з нашим проєктом і його середовище долучиться у фазі виборів до всеукраїнської національної визвольної ради. Покищо він однак скептично задивляється щодо можливостей домовлення з ДЦ УНР.

Листом від 5 липня 87, проф. Я. Рудинський інформував УДП про висліди нарад у Бавнд Бруку і що ОУНм і УРДП були б раді, коли б ОУН приступила до УНРади і взяла участь у 10-ій сесії УНРади. Він заповів свій приїзд до Європи на 23 серпня 87, і бажав би зустрінутись для дальших розмов у Брюсселі. Така зустріч відбулася. Однак не було можливості відкриті нових дверей для переговорів УНР-УДП. Відтак, 4 вересня 87, в Лондоні відбулася дальша зустріч з проф. Рудинським, який прибув у товаристві голови Представництва ДЦ УНР М. Сидоренка і секретаря Представництва, проф. О. Бондарівського. З рамени УДП взяли участь інж. В. Олеськів, ред І. Дмитрів і мгр О. Коваль. Зроблено перегляд дотеперішних наших розмов. Для лондонських представників ДЦ УНР наш проєкт був новиною, і тому вони обіцяли дати повну піддержку цьому проєктові при нагоді розмов з М. Лівицьким та на форумі ДЦ УНР.

Літом 1987 р. прибула з Філядельфії відповідь без дати ні підпису під назвою "Зауваження і застереження представників ДЦ УНР до Проєкту УДП з дня 16 травня 1987 про побудову нового Держ. Центру". Змістом тих "зауважень" була негачія усіх точок нашого проєкту в тому зміслі, що замість ВДЦ в екзилі, додано на кінці "УНР", в т. 2 треба б додати "створення Всеукраїнської Національної Ради в 1941/42 роках в Києві", а всюди замінити "УДП" на "Український Національний Уряд в екзилі". Крім того, в т. 4 "зазначити, що президент УНР в екзилі не тільки вибірається, але затверджується, або вибірається." Одним словом, повна ліквідація УДП і перехід ВДЦ на базу УНР. На кінці "зауважень" поставлено під запит питання т. 2: чи варто згадувати "існування Гетьманської Держави в її передфедеральній фазі", оскільки та держава "постала як наслідок перевороту, підтриманого німецьким військом, проти легітимної влади УНР після вибору першого президента УНР Михайла Грушевського."

Без супровідного листа, без дати ні підпису, ці "зауваження" були нами потрактовані, як жест на відчіпне і не вимагали підтвердження.

Третя офіційна зустріч з п. М. Лівицьким відбулася в половині жовтня 1987 у Філядельфії в присутності інж. Никіша, а з нашого боку мгр О. Ковалья і ред. С. Мудрика, члена колишньої консультативної комісії для переговорів з УНР. Президент УНР зауважив, що від нас не мав відповіді на вислані нам літом "зауваження", на що одержав відповідь, що той документ не мав жодного офіційного характеру, а тому не міг одержати офіційної відповіді. Ми бажали б ці справи уточнити шляхом дальших переговорів. М. Лівицький був дещо заскочений нашою поставою, але прийняв це до відома без коментарів. Натомість він настоював на тому, щоб ОУН приступила до УНРади. Між ДЦ УНР і ОУНм-УРДП йдуть розмови про окремий статус більших політичних партій. Довелося нашій делегації пригадати президентові, що фаза міжпартійного зговорення на базі УНРади для нас вже безповоротно проминула, бо навіть VII ВЗ ОУН потвердив мандат УДП. Ми готові на певні зміни в проєкті ВДЦ, але мусить бути збережений принцип партнерства між УНРі УДП. Нашим принципом є синтеза всіх державних формацій за останніх 70 років визвольної боротьби. М. Лівицький сказав, що він муситиме брати до уваги становище в УНРаді, де є нові політичні партнери. Ми наголосили конечність зосередження дії в одному ВДЦ зогляду на події в Україні.

Підсумовуючи, стверджуємо, що наш проєкт є в завішенні, хоч у ДЦ УНР є деякі люди, які піддержують наш проєкт.

Звідомлення з праці Президії СУВФ
за період від листопада 1983 до листопада 1988

/Від Редакції БП: Поміщуємо важніші витяги з звідомлення Президії СУВФ на V-му Світовому З'їзді ОУВФ поскільки у звідомленніс перегляд діяльності нашої Організації на цьому відтинку, що має актуальні аспекти й на сьогоднішній день./

Діяльність Президії СУВФ ґрунтувалася на проєкції, виложеній у привіті голови Проводу ОУН, Ярослава Стецька, для IV-го з'їзду СУВФ, а саме: "ОУВФ діють за пляном і напрямними, визначуваними Організацією Українських Націоналістів. Без ядра - ОУН, що є ідейним хребтом ОУВФ, не було б твердої і безкомпромісової політики ОУВФ. ОУН має променювати через ОУВФ на оточення, серед якого ОУВФ поширюють ідеї і політичні концепції ОУН." Президія СУВФ взорувала свою діяльність на рішеннях IV-го з'їзду СУВФ, в осередку яких поставлено тезу: "Всі наші сили на допомогу Україні!"

Президія діяла в двох основних напрямках: формування політики ОУВФ на форумі СКВУ і виступи для наголошування найактуальніших на даний час справ, що їх повинна реалізувати українська діаспора, зокрема ОУВФ..

Пригадаємо, що перед IV-им Світовим Конгресом Вільних Українців, угруповання ПУН-ІСНО вело завзяту пропагандивну акцію проти ОУН, що мало-чим відрізнялася від подібних московських акцій. СУВФ був змушений видати публікацію п.н. "Під суд громадськості" з підзаголовком "Мотивація ОУВФ щодо вимоги виключити із членства СКВУ організації ІСНО, ОДВУ, УНО". ОУВФ подали до СКВУ вимогу виключити цих руїників національної діаспори з рядів СКВУ. Конфлікт мав глибше підложжя, бо частина емігрантських середовищ /ІСНО, УДРух/ почали відходити від залогень перших трьох конгресів СКВУ, які наголошували, що ворогом України є "російська колоніальна імперія" з її "окупаційним режимом", діючим на основі теорії расистської теорії "провідного російського народу". Зате ІСНО і ІДРух стали пропагувати тезу, що ворогом України є якась інтернаціональна кліка заговірників, зібрана в комуністичній партії, тобто партократія. Цей конфлікт поглядів домінував у перебігу IV-го конгресу СКВУ... Пригадаємо, що на мадрідській конференції для перевірки Гельсінкських домовлень, представники СКВУ пішли під омофор російської групи Максимова й виступали спільно з московськими дисидентами... Голова ОДВУ, д-р Б. Шебунчак, став членом "Фрідом Федерейшн", членом якого був також "Конгрес русскіх амеріканцов", шовіністична анти-українська група.

Кілька днів після IV конгресу СКВУ розійшлася вістка, що голова КПЛ при СКВУ, сенатор Павло Юзик, був у советській амбасаді з нагоди підписання нового договору між Канадою і ССРСР про культ-обмін. Сенатор захвалював московську культ-пропаганду. Президія СУВФ запротестувала в СКВУ проти такої компромітуючої поведінки чільного члена СКВУ, вимагаючи його уступлення як голови Комісії Прав Людини в СКВУ. Але сен. Юзик видав у відповідь заяву з 26 січня 1984 р., в якій боронить і хвалить "культ-обмін" з ССРСР. За ним опреділилася частина членів СКВУ...

Речники СУВФ вели заходи, щоб Президія Секретаріату СКВУ опублікувала прийняті IV-им конгресом СКВУ резолюції і звернення, проти чого виступили речники ІСНО і УДРуху... Вони також не визнали прийнятої конгресом "Спеціальної резолюції в справі обмовлення Самостійною Україною та офіціозами ОДВУ й ІСНО державницького Акту 30 червня 1941, боротьби ОУН-УПА-УГВР проти німецьких нацистів і большевицької Москви". Тоді ми опублікували ці звернення і резолюції IV СКВУ в "Шляху Перемоги" і "Визвольному Шляху", а Президія СУВФ розіслала їх до всієї преси.

Напади проти ОУН і ОУВФ продовжувалися в пресі ІСНО. До таких ненависницьких статей треба включити Дорожинського "Громада здала іспит" і його "За вірну оцінку IV конгресу СКВУ", Хамуляка "Видимі і невидимі конструктивні сили СКВУ", Кабайди "За що вівся бій?" і "Колода під ноги", як теж ганебна редакційна стаття в "Українських вістях"/УРДП/п.н. "Протисуспільний голос".

Проте Президія СУВФ внесла до СКВУ прохання проголосити звернення в 25-ту річницю загибелі з руки московського вбивці Степана Бандери. Але Президія СКВУ відкинула цей проєкт, запропонувавши щоби таке відзначення пов'язати з річницею смерті Михайла Грушевського, на що СУВФ не погодився, бо не можливо поєднати безкомпромісового борця за суверенну українську державу з тим, хто визнав російську окупацію України та колоніальний советський режим.

У травні 1984 р. СКВУ домагався від СУВФ включитися до щорічної збірки фондів на СКВУ, але в той самий час Президія СКВУ пішла на співпрацю з сахаровськими дисидентами проти рішень IV СКВУ. Тому СУВФ висловив пораду всім ОУВФ стриматися від участі в цій збірці.

У липні 1984, Президія СУВФ вислала до СКВУ протест проти чергового виступу голови КПЛ з прихильною постановою до культ-обміну. Рівночасно СУВФ запропонував, щоби СКВУ став в обороні Юрія Шухевича а теж щоби видати заяву в 40-річчя заснування УГВР. СКВУ зігнував наші пропозиції. Зате СУВФ видав в цих справах свої заяви до громадянства, підкреслюючи, що УГВР вела визвольну боротьбу на два фронти: проти сталінсько-московських і проти гітлерівсько-німецьких імперіалістів. І цей аргумент треба вживати проти тих, які причіпають ОУН-УПА-УГВР коляборацію з Гітлером. У наших заявах ми вже звернули увагу громадськості і зокрема ОУВФ на підготовку до відзначення тисячоліття запровадження християнства в Україні. Ми остерегли спільноту, що москалі намагатимуться присвоїти собі цю велику подію з історії УКРАЇНИ, бо керівник Російської православної церкви Пімен заявив: "1988 року святкуємо тисячоліття російської нації, російської державності, російської культури, російської літератури, російського історичного існування."

Під осінь 1984 р. кампанія проти СУВФ з боку різних українських угруповань скріпилася на форумі СКВУ. Дійшло до шкандального випадку, коли на пленумі Секретаріату СКВУ, 10 листопада, голова СКВУ п. Саварин відібрав слово голові СУВФ, інж. Богданові Федоракові, який мав зложити заяву про те, що проминув цілий рік, а СКВУ досі не опублікував резолюцій IV СКВУ. Тому СУВФ перестав нести дальшу співвідповідальність за діяльність СКВУ. Протести проти такого поступування п. Саварина вислали до СКВУ КОУГЦУ і СУБ. У січні 1985 р. виступив із абсурдною заявою Ярослав Білак, який був предсідником IV конгресу СКВУ, що жрдні документи конгресу не були прийняті, тобто що конгрес закінчився нічим. Президент СКВУ, Петро Саварин, тоді погодився на опублікування звернення і резолюцій IV СКВУ з заввагою, що вони не були конгресом прийняті!

У березні 1985 р., Президія СУВФ видала заклик п.н. "Під прапором двох лицарів" у 35-ту річницю загибелі на полі бою ген. Романа Шухевича-Чупринки і його незламного сина Юрія Шухевича, який ціле своє життя за ґратами московських каннібалів, але не кориться і не відрікається ідеї УССД. У травні 1985 р. ми відзначили закінчення Другої світової війни в сорокову річницю, пригадуючи, що війна тоді не закінчилася для українського народу, який далі вів свою визвольну боротьбу проти московських "визволителів"- союзників Заходу, хоч насправді це жорстокі завойовники.

На черзі, СУВФ спільно з усіма ОУВФ гідно відзначили першу річницю смерти патріарха Йосифа, голову Української катакомбної Церкви, та за-ініціювали збирання підписів під петицією до папи Івана Павла II з проханням визнання патріархату Помісної УКЦ згідно з постановами і завішанням пок. патріарха Йосифа. Виготовлено й розповсюджено відповідну заяву п.н. "Слідом за Завішанням" та зібрано кільканадцять тисяч підписів, що передано відповідним шляхом.

Тодішню ситуацію на внутрішньо-українському еміграційному відтинку коментував наступними словами пок. голова ОУН Ярослав Стецько /березень 1986/: "Єдність за всяку ціну навіть коштом принципу зааферувала декого... готовість, навіть без осуду знеславлювання героїчної двофронтової війни і її героїв, йти на 'єдність' за всяку ціну — це негативне явище... Проти нас стоять німецькі, большевицькі коляборанти, дефетисти, опортуністи, збаламучені, й не за ними правда." А далі голова ОУН писав: "СКВУ не є такою домінуючою силою в громаді, як дехто з нас собі це уявляє. Нерідко ми себе знецінюємо... треба бити на сполох... Лемик стріляв у Маїлова, а сен. Юзик ручкався з представником окупанта... треба вести бій за збереження принципу узгодження в системі СКВУ... Не створювати ілюзій єдності, щоб людей не розчаровувати."

Атаки плав'юківців проти ОУН продовжувалися. У "Новому шляху" з 6 лютого 1986, появилася стаття п.н. "Про звернення СКВУ до українського народу", в якій ОУН і УДП прирівняно до нацистів. Яке ганьблення української державности поставили собі мельниківці за ціль саме на передодні відзначення 45-річчя акту відновлення останньої української незалежної держави. Вимогу СУВФ засудити цього роду статті, президія СКВУ відкинула, бо не було узгодження з боку мельниківців відмовитися від цього роду пашквільної кампанії. Зате ПУН запропонував однорічний взаємний мораторіум так неначе наша Організація вела якусь кампанію напастей на мельниківців. Пок. Ярослав Стецько так коментував це хитре потягнення: "І власне треба розкривати плавюківство, як диверсію, а не з плавюківством як диверсією заключати перемиря. Треба розкрити документарно, хто був коляборантом і вислужником нацистів."

Осіню 1986 р. голова СКВУ запропонував зустріч із КОУГЦУ для евен-туального налагодження співпраці. На таку нараду приїхали до Лондону пп. Саварин, Барабаш і Кирилюк. У висліді, дійшло до узгодження, що СУВФ буде реактивізуватися в СКВУ, зокрема візьме участь у підготовці V-го конгресу СКВУ. Дійшло до домовлення щодо всеукраїнського спільного відзначення тисячоліття Християнської України. Однак члени СУВФ наголосили, що незмінно ми будемо поборювати шкідливий культ-обмін, ведений західними державами з ССРСР.

В січні 1987 року ми видали звернення до громадянства відзначити 70-річчя від початку Українських Визвольних Змагань, і також видали заяву, що СУВФ підтримуватиме й співпрацюватиме з УДП, як важливої установи для маніфестування боротьби народу за українську державу. Ми ствердили небезпечне явище ширення культ-обміну під впливом пропаганди "гласності" й "перестройки", що виходила від горбачовської Москви. У цей фактичний культурний обман включаються двійкарі-реалітетники й ліве УРДП, а за ними й плавюківці. На форумі СКВУ наші речники осудили виступи делегації СКВУ на віденській конференції, яка ніде не виступила проти російського імперіялізму, а навпаки співпрацювала з російськими "єдінонєделімськими" емігрантами. Ми також осудили допущення українськими професорами до виступу в гамільтонській конференції на МекМастер університеті відомого коляборанта московських імперіялістів Петра Толочка. На 1988 рік Президія СУВФ проголосила святочно відзначити всіма ОУВФ Тисячоліття Християнської України.-----

А. Зуб /Вишк. Реф., СІБ/

Актуальні завдання вишколу в ОУН

Організація Українських Націоналістів поставила собі за мету збудувати Українську Самостійну Соборну Державу. Це дуже відповідальна і величезна мета. Її реалізація вимагає великої підготовки - теоретичної, кадрової і матеріальної. Правильний і задовільний вишкіл є одною з передумов здійснення завдань ОУН на її далекому шляху. Вишкіл в ОУН - це не всеобіймаюча освіта і стандартизована школа, - а опанування такого специфічного знання, що потрібне для реалізації конкретних завдань на означеному етапі визвольної боротьби. Тому зрозуміло, що Провід чи зокрема ті Сектори, які займаються вишколом, мусять час-від-часу перевірювати вишкільну програму, щоб вона була достосована до кожночасних потреб, щоб членство могло реалізувати сьогоднішні завдання, було готове дати відповідь на сучасні проблеми і питання. Зазначуємо, що перегляд вишкільної програми не означає, що ОУН не визнає певних незмінних ідей чи принципів, а лише їх реалізацію усучаснює.

В наступному подаємо перегляд актуальних вишкільних тем:

/1/ В центрі вишколу ОУН стоїть розуміння необхідності власної держави для українського народу. Сюди належить вивчення суті модерної держави, загальної глобальної тенденції до скріплювання держав, постійне змагання за побудову таких держав народами, які ще їх не мають. Побіч народів, які борються за власні держави, що є під російською імперією окупацією, згадаємо в Азії - курдів, палестинців, тибетанців, сікхів, тамілів, в Африці - Ерітрею, Нумібію, в Західній Європі - Північну Ірландію, басків, Канарські Острови. Сучасний глобальний лад є нормований суверенними урядами більше, ніж будь-якими чинниками. В минулих епохах велику роль відігравали династичні зв'язки, Церква, кочовничі орди, релігійно-військові ордени тощо. Кожний член ОУН мусить точно знати за яку суверенність ми змагаємося, а саме за владу українського народу почерез представників, вибраних прийнятою процедурою, гарантованою в конституції Української Держави. Вичерпну відповідь на це питання знаходимо в Постановах Великих Зборів, зокрема IV-го ВЗ, якого повну актуальність потвердив VII ВЗ. Це дуже актуальне питання, бо ОУН закидають диктаторські, тоталітарні й расистські тенденції.

/2/ Боротьба за суверенну українську державу виразно протиставиться до таких концепцій: а/ "союзу" /СССР/ як форми російської імперії, б/ автономії, бо в сучасному світі жоден нарід не змагає за автономію в межах якоїсь ширшої держави, як це бувало в старинних великодержавках чи середньовічних, в/ федерації, що в минувшині завжди виявлялася обманом занепадаючих імперій, які обіцянками конституційної автономії старалися рятувати свої імперії, на приклад: Керенщина в Росії чи Австро-Угорська імперія, г/ конфедерації, як нібито об'єднання суверенних держав, що ніколи ніде не було реалізоване, хібащо брітійський комонвелт можна б порівняти до конфедерації в певному переходовому періоді, бо фактично цей "комонвелт піддержувла пропаганда кол. імперії, а не реальні державні зв'язки. Для майбутньої Української Держави відповідатиме якнайближче сучасний міжнародний лад, що падає вже десятки років у Західньому світі, побудований на мирній і приязній співпраці суверенних держав. Цій темі розкривання і вияснювання диверсійних концепцій підміни ідеї УССД фальшивими, обманливими ідеями треба присвятити особливу і негайну увагу на всіх вишкільних форумах.

/3/ Держава, за яку змагається ОУН, має бути національною, для добра української нації. Тут потрібне точне розуміння поняття "українська нація". Микола Міхновський окреслив національну державу кличем "Україна для українців". У сучасному міжнародному ладі домінують національні держави /хоч є і ненаціональні держави/. Прикладами національних держав є: Німеччина, Італія, Франція, Швеція, Данія, Японія, Ізраїль, Туреччина, Ірландія, Фінляндія, Греція. Ненаціональні держави – це або імперські держави /СРСР, Югославія/ або випадкові держави /Люксембург, Сінгапур, Андорра, Багамас, Багайн і т.п./ або держави молодих націй /ЗСА, Австралія, Канада, Нова Зеландія, Бразилія, Аргентина, Мехіко/. Кожна національна держава стремить опанувати соборний простір цілоти етнографічних земель своєї нації /приклади: Німеччина, Корея, В'єтнам, Вірменія, Україна/. Членство ОУН зобов'язане знати про всі окраїни України та наголошувати, коли потрібно, їх приналежність до України /Пряшівщина, Лемківщина, Перемищина, Холмщина, Підляштя, Полісся, Стародубщина, Східня Слобожанщина, Кубань, Крим, Мармарощина, Півд.Буковина/.

/4/ Український націоналіст сприймає півторатисячну епоху української державности /від Антиїв до УДП і УГВР/ як одну цілість життя нації по мимо великих перерв, коли Україна була завойована чужими наїзниками. Член ОУН має мати підставові знання історії української державности /Анти, Русь, козацько-гетьманська держава, УНР, Гетьманат 1918, ЗУНР, держава 1941 до УГВР, Карпатська Україна 1939/. Це нам наказує четверта точка Декалогу: "Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба". Таке цілісне сприймання історичного життя нації /як теж ще й маловідомого передісторичного періоду/ Тарас Шевченко окреслив поняттям тягlosti безлічі поколінь предків по через сучасників до прийдешніх поколінь нащадків.

/5/ Знаймо нашого головного ворога! Це найперше аналіза російської імперії в періоді М. Горбачова: погоня за реформами /"перестройка"/, щоб врятувати занепадаючу здегенеровану "єдиную-недієлімую". Центральна проблема імперії: опанувати вибухову силу визвольних рухів поневолених націй, які є основним чинником падіння імперії. Інші фактори: шукання за новою месіаністичною імперською ідеєю поскільки марксизм-ленінізм збанкрутовані ідеї, економічна відсталість, здегенерована диктаторська адміністративно-бюрократична система, віджилість тоталітарного розуміння держави тощо. Горбачов намагається втримати імперію різними незначними й ілюзорними обіцянками більшої культурної автономії, переміни держави в федеральну систему, дозволом деякої ширшої економічної підприємливості, допущення деяких критиків на кандидатів до імперських державних органів згідно з новою конституцією СРСР. Основна ціль Москви: елімінувати революційні й підпільні націоналістичні рухи поневолених народів, втягнути актив цих народів до конструктивного будівництва оновленої імперії.

/6/ Вивчення найновіших процесів /напрямних, тактики, метод, досвіду/, засобів/ визвольної боротьби поневолених в СРСР народів: естонців, лотиськів, литовців, білорусів, грузинів, вірменів, татарів, азербайджанців, туркестанців. Це знання потрібне для примінення його в нашій визвольній боротьбі

/7/ В окремій групі є ґрунтовне вивчення переможної повстансько-визвольної боротьби Афганістану над російськими імперіялістами. Пізнаймо ідеї афганців, їхню духовність, їхню мораль, тактику, засоби, гео-політичне положення, роль зовнішньої допомоги. Афганістан може причинитися до угроблення ленінської російської імперії так як японська переможна війна 1904-1905 рр. угробила царську російську імперію.

/8/ В окремій групі є вивчення визвольних процесів у середньо-європейських /"сателітних"/ державах, яких гео-політичне положення краще ніж України, бо поза межами ССРСР, в яких є менший тиск тоталітарного російського поневолення та різноманітність ситуації в кожній країні: роля Церкви, Солідарності й західньої економічної допомоги Польщі, сусідство Чехії й Словаччини з Вільним світом, допущення плюралізму в Малярщині, замкненість в собі від Росії Румунії, тяготіння Східньої Німеччини до злуки з Західньою Німеччиною, стагнація в Болгарії, розклад сербської імперії під тиском націоналістичних стремлень окремих народів Югославії.

/9/ Актуальність концепції АБН - спільного фронту "природних" союзників України, бо всі мають спільного ворога. Труднощі є в тому, що кожний національно-визвольний рух вилонився з власної нації й ґрунтується на силах власного народу. Але координація і синхронізація визвольних дій всіх народів надзвичайно допоміжна кожному й прискіпить упадок імперії. Замало є лише регіональна співпраця, наприклад, балтійських рухів між собою чи кавказьких чи центрально-європейських, бо Москва побіч великої фізичної сили диспонує знаменитим засобом, що його дуже довго й успішно практикувати римляни: діли і пануй. В зовнішній політиці ОУН може й важливішим є відтинок других поневолених націй ніж діяльність на Заході, поскільки політика Заходу супроти Москви змінна, але литовці, вірмени, грузини будуть завжди боротися за своє державне визволення. Довершення справжнього реального спільного фронту поневолених націй - це потужня окрема сила, візіонером якої був пок. голова ОУН Ярослав Стецько, а пророком - Тарас Шевченко/напр. "Кавказ"/. Тому необхідне розширення дій по лінії АБН! А для цього потрібний вишкolenий кадр націоналістичних дипломатів. Сюди враховуємо обмін досвідом, методами, тактикою, планування спільних визвольних акцій тощо.

/10/ Вивчення евентуальних осягів для національних сил в "легальних" советських умовах, користаючи з політики реформ. Пізнання цих тактичних уступок, що їх робить Горбачов, щоб осягнути свої далекойдучі цілі оновлення російської імперії. Сюди належать: деякі можливості розширення вжитку української мови, дозвіл більшої усної і писемної критики, деякі збільшені можливості виступів і зборів та руху, деяке поширення самвидавної літератури. Такі осяги є ілюзорні, хоч їх треба використовувати для виборювання власнопідметних національних позицій.

/11/ Незмінно актуальною є наша революційна /конфронтаційна/ концепція, яку мусить все членство розуміти й пропагувати. Це концепція барикад, національної революції, незалежних від імперії сил народу, ведених визвольною організацією, ОУН, протиставних до політики Москви. Всю советську дійсність трактуємо як нелегальну, узурповану агресором. Найобширніше концепція національної революції розпрацьована в творах Степана Бандери і Ярослава Стецька, а ядерно виложена в Постановах Великих Зборів ОУН від IV-го до VII-го. Горбачовський реформізм не веде ні до волі народів, ні до волі людині, до чого веде єдино революційна національна концепція. Демократії і прав людини не можливо здійснити в ССРСР, а єдино в Українській Самостійній Соборній Державі та таких самих державах всіх тепер поневолених Росією націй. Концепція ССРСР і УССД є протиставні собі концепції. Це твердження знаменито вивів у серії статей Петро Полтава в другій половині 1940-их років. Хто за ССРСР, той проти УССД. Тому еволюційним мирним шляхом постання УССД в рамках ССРСР неможливе! Для спасення України необхідна революційна концепція.

/12/ Не забуваймо, а вивчаймо й практикуймо правильні правні поняття: визнання легальности в ССРСР означає визнання узурпованої, насильницької правности, визнання права сили. Це реалітетний підхід. Бажання

будь-якою установою чи угрупованням бути визнаним урядом ССРСР за легально діючу установу чи угруповання в ССРСР вимагає визнання цієї установою легальності ССРСР, тобто визнання легальності російської расистської і колоніальної імперії. Легальними українськими установами є ті, що створені з лона й волі української нації, проти волі уряду ССРСР. Всі установи діючі "легально" в Україні з волі уряду ССРСР, як наприклад Російська православна церква, КГБ, КПУ, АН УРСР є в дійсності нелегальними установами, діючими не волі українського народу а проти його волі. Протиставленням до советської легальності є легальність нації, а в конкретній ситуації - це є революційна легальність чи ще можна б її назвати природною або ідеалістичною легальністю на основі природних прав нації і людини, прав даних нам Богом-Творцем. Ці права ми маємо в потенції і їх треба лише відвоювати від загарбника-грабіжника - Росії.

/13/ Для ОУН дуже важні є етичні питання. Етичність наших чинів проти імперії зла мусить бути нами чітко усвідомлена й мотивована, бо така певність дає нам віру й насагу до боротьби, що правда за нами, а не за москалями. Етика ОУН допасована до нашої початкової цілі - здобуття УССД, що висловлене лаконічно в першій та дальших точках Декалогу Українських Націоналістів. Етична настанова ОУН є ідеалістична, що заперечує реалітетну настанову. Це теж націоналістична етика, ґрунтована в ідеї служіння українській нації. Націоналістична етика виведена з ідеології ОУН, визначеній в Постановах VII ВЗ, а також в попередніх, I-VI. Націоналістична етика в свою чергу, є синтезом християнської етики і правовости боротьби за природні /Богом дані/ права нації і людини.

/14/ Крім знання актуальної російської імперської політики, членство ОУН мусить бути обізнане з основними властивостями нашого головного ворога - російського імперіялізму. Ці властивості наступні: а/ тоталітаризм, як всеохоплююча система, необхідна для панування над поневоленими націями; всякі надії на добровільне послаблення тоталітаризму Москви є обманом, ілюзією, бо будь-яке послаблення тоталітаризму відразу спричиняє ріст національно-визвольних анти-імперських сил; послаблення тоталітаризму можливе лише в наслідок безпощадної боротьби нації за своє визволення і теж під зовнішнім тиском, оскільки глобальні тенденції виявляють архаїзм тоталітаризму й імперіялізму умерлої доби. б/ месіянїзм або расизм Московії-Росії, як мотивація для панування над завойованими націями, імперська ідея необхідна для втримання імперії /царат-Третій Тим, панславїзм чи панрусизм, триєдина Русь, лєнінізм - Росія центр світового пролетаріату/, Горбачовська еліта шукає за новою імперською ідеєю. в/ домінуюча роля тиранії політичної поліції - типічне явище російського імперіялізму, цей орган влади підпорядкований завжди безпосередньо і виключно вождєві імперії, незалежно від кожночасних його титулів. г/ релігія і церква в російській державі вповні на службі влади і виконує свою специфічну ролю в імперській політиці та психо-ідейній боротьбі. г/ грабіжництво /крадіж/ - а не творчість - дуже суттєвий складник сили російського імперіялізму від найдавніших до найновіших часів. д/ пропаганда - орган влади, а не засіб інформації, разом із грабіжництвом пропаганда доведена до якнайвищого ступеня перфекції, як засіб психо-ідеологічної війни, агресії. е/ культура - це не прояв духа і творчости людей, а засіб завойовування інших націй, культ-обмін, що загально вважається як позитивне збагачуюче явище для кожної нації, вживаний москалями для культурного обману і завойовання других націй. Крім повищих означень, російський імперіялізм послуговується нормальними засобами кожної держави, то є збройні сили, адміністрація, економія, дипломатія, розвідчі служби і т.п.

/15/ У сучасному міжнародному житті кружляють різні ідеї, ідеології

і теорії, які шкідливі або непридатні для української визвольної боротьби. Це є: а/ націонал-комунізм, тобто намагання примінити комунізм в межах української держави. Комунізм зверх 70 років служить москалям для поневолення України і заподіяв страшні народобивчі шкоди, а також є анти-народним і анти-людяним явищем. Майбутню Україну треба будувати на здорових християнських і демократичних /волелюбних/ засадах. б/ намагання впровадити в Україні "права людини" через імперську державу, а не почерез відвойовану суверенну українську державу. Цей підхід обманливий попри доброї інтенції, бо ніколи справжніх прав людини не матиме український нарід доки не матиме найперше суверенної влади над собою в своїх власних руках. в/ теорія еволюції у пов'язанні з пацифізмом є фальшивою для визволення України, бо вона зумовлює мирне уступлення російських імперіялістів з України й добровільне ліквідування панування росіян над українцями. Але москалі мирним шляхом у наслідок пацифістичних, економічних та пропагандивних заходів тиску не заберуться з України; г/ теорія позитивістичного легалізму чи конституціоналізму, на основі якої діють реалітетники і "правозахисники" визнає правно-силовий стан в СРСР і намагається "визволити" поневолені нації по-через імперську структуру - через органи совєтської держави, КПСС, аргументами конституції СРСР. Тим способом щонайвище можна дещо розслабити імперію чи дати поміч окремим особам /напр., політв'язням чи бажаючим виїхати з СРСР/, але ніколи не можна знищити цієї імперії. Ставка на цю теорію - це або свідоме поступовання для окомилування якоюсь діяльністю за порадами коекзистенціалістів на Заході або самообман.

/16/ Організаційний вишкіл - це розуміння основних залогів суспільної організації, потрібної для ведення успішної національно-визвольної боротьби. Такою організацією є ОУН, що мусить і надалі мати такі критерії: а/ бути об'єднанням людей спільних ідей, спільної визвольної політичної концепції й спільної дії, б/ її члени мусять відповідати визначеним етичним вимогам, мати відповідні моральні прикмети та відповідно виховані характери /напр. карність, відповідальність, чесність, витривалість, відвага і ін./, в/ розподіл функцій в різних ділянках, в яких необхідно діяти, щоб досягнути намічену ціль /напр. зв'язок, розвідка, приєднування нових членів, знання повстанської боротьби, інформація і пропаганда, культурна й наукова діяльність, господарка/, г/ мати потрібні засоби для реалізації намічених завдань /напр. знання різних мов, засоби зв'язку, засоби фізичного поборювання ворога, засоби фінансові, приміщення, засоби інформації і т.п./, і/ позитивно розв'язувати проблему "якості" і "кількості" - постійного допливу провідного активу з елітарними властивостями і розширювання чисельного наших кадрів згідно зі стратегією національної революції, щоб потенціал народу перемінити в босву революційну силу. Це ставка на власні сили нації.

Зазначуємо, що повищий нарис не є повною програмою вишколу в ОУН, а лише вибіркою найактуальніших тем, що їх доцільно під сучасну пору наголошувати. Подані теми необхідно ставити на сходинах звена, на різних відправах, на семінарах, курсах, вишкільних таборах тощо.

Листи до Редакції БП

"Еволюційним чи явним шляхом до визволення України?.. Завжди зброя є останнім засобом в конфліктах між народами і державами... Знаним є, що з заяця не можна зробити кріля, а Москва вірить, що можна через схрещення - через слов'янофільство створити "совєтський народ"... Яка можливість визволення існує явним шляхом? Можна сміло сказати, що така можливість не існує. Ніколи і нігде злодій добровільно не принесе крадені речі, хібащо до того буде змушений. Не буде винятком російський

нарід. Його треба змусити... Аж тоді можна думати про явні успіхи, коли говоритимемо з позиції сили, а ніколи прозьбою чи розумовим переконанням доцільності такого порозуміння... Пореволюційне обдурювання народів перестало діяти на маси і виявило в повній наготі московський імперіялізм без маски божка. Інтернаціоналізм почали спрямовувати проти Росії: 'Повстаньте гнані і голодні, раби комуни і Москви, як у вулькановій безодні печуть кайдани їх тюрми' – так перефразований їх головний клич, почав бити його творців... Хіба не потрібно пригадувати, що в монократичній системі демократія не може мати місця, бо вони себе взаємно виключають... Є певним, що російський народ не зречеться колоній добровільно... будуть намагання демократичних груп росіянів творити федеральні системи з метою збереження імперії... В одній доповіді сказано: 'В протизагу до російського шовіністичного месіанізму й імперіялізму, Україна і другі поневолені народи видвинули великі ідеї національної волі і державної незалежності всіх народів...' Не можна забувати, що коли б нам не було потреби за ці ідеї воювати зі зброєю в руках, то без збройного захисту здобутих позицій не втримається. Наш світ є таким, яким він був завжди, і ніхто ніколи його не змінить. Тільки той має право на вільне життя, хто хоче і вміє його боронити... В нас не сміє родитися ілюзія, що Горбачов є іншою людиною від попередніх катів... якраз поневолені народи є причиною, що Московія мусить тримати диктатуру і репресії окупованих народів." В. Сорока /В-Б/

"Ми знаємо яка наша мета, і її ми не можемо розмінати за демократизацію СРСР чи УСРС... Я уважаю, що жодна група не сміє віддавати українських земель... Ми маємо вказувати остаточну нашу мету – Вільну Україну – без жодних опікунів чи федералістів і всякого московського втручання у внутрішні справи майбутньої УСРС." М. Ждан /К/

"Пов'язання УГГ із Сахаровим чи Грігоренком від самого початку ставило цю групу, в якій були теж ідеалісти і ширі українські патріоти, які старались зачепитись бодай за щось, щоб могли голосити про заборонену в СРСР Україну, в становище одної з все-імперських клітин, поставили для 'демократизування' імперії і, як показалося на ділі, теж для рятунку загибаючої імперії... УГГ – сама назва насторожує, бо що є Гельсінські договори? Це припечатання статус кво, себто ненарушимість імперії, а тільки надання їй більш 'людського обличчя', з вимогами мрячних людських прав... Отже імперщик Сахаров очолив все, він же теж горбачовщик.. Звідси появились Мороз, Плющ, Світлична. Велику дезорієнтацію вніс теж Солженіцин, який написав кілька речень прихильних до бандерівців в тюрмах – говорили нам 'приятелі'... Така ситуація прийшла у форми горбачовщини... зі змісту Деклярації УГС явний імперський федералізм... УГС обіцяє 'підтримувати ці впроваджені правлячою партією СРСР законодавчі зміни, демократичний характер яких не викликати сумнівів.' УГС буде пропагувати 'вироблення конституції СРСР на конституції республіканські'. Що це є? Українська Самостійна Держава? Ні, це ЗСА зі загальною конституцією і зобов'язуючою всіх та з 'чартерами' для стейтів/сов. республік/ На увагу заслуговує факт, що осідок УГС перенесено з Києва до Львова, де живе дух 'бандерівщини'. Цей рух мусить бути ліквідований. Що не вдалось силою, це мусить доконати 'свій правозахисний рух'... Одна з найважливіших справ – вишукування спроб пропагування в Краю незаплямлених московським федералізмом ідей ОУН. Це справа не легка і не скоро, але вона мусить заіснувати. Інакше ОУН може зникнути з фону нашої теперішньої історії, Україна знайдеться в більш жахливому стані, як перед 1917 роком." С. Недоля /А/

"Звичайно, ми мусимо мати на увазі, що коли існуватиме далі гласність і перебудова, то можуть творитися різні групи й рухи, зовсім не націоналістичні, чи лише під частинним впливом націоналізму. Тому треба з нашої сторони змагати й впливати та вказувати на хибні настанови й концепції

таких груп чи рухів, як ось, наприклад, УГС. Безумовно, там є багато добрих і актуальних постанов, але є теж постанови чи настанови принципово хибні, як наприклад – питання конфедерації по через федерацію. Зовсім можливо, що є в СРСР погляди, а в тому теж і в Україні, що з бігом часу може СРСР перетворитися у федерацію. Це не виключене. Знов же таки з федерації скоріше можна Україні вирватися, ніж з теперішнього Союзу. Але при чому тоді конфедерація і далі майбутнє перебування в ній України?.. На мою скромну думку треба з нашої сторони писати й унапрямувати ті всі рухи, що там творитимуться, головні рухи політичного характеру, щоб вони не зводились на манівці єдиноділищини, збереження імперії у формі конфедерації..." О. Святомирський /В-Б/

"Встановлене Володимиром Великим відношення Руської Церкви до Руської держави і далі розбудоване його наслідниками було вповні самостійним українським твором, опертим на науці Євангелії і старих звичаях та на духовості антсько-русько-українського народу. Володимир Великий надав Русі не тільки тривких державних форм, але й культурне обличчя. В кінці князювання Володимира І, Україна була християнською державою з усталеним місцем в європейській політиці та провідною ролю в Східній Європі.

Нас питають, якого ми роду
І куди ми торуєм шляхи.
Та ж то ми на вратах Царгороду
Залишили залізні цвяхи.
Та ж то наша долоня шершава
Так стискала залізо меча,
Що німіла зухвала Варшава
І султан мимоволі мовчав..."

Тамара Туга /А/

Зміст Бюлетеня Проводу ОУН, ч. 31:

Провід ОУН, "З Різдом Христовим"	стор. 1
С. Антей, "За УССД, а не за федерацію з Росією"	2
Провід ОУН, "На визвольному шляху до волі" /у 60-річчя ОУН/	5
Я. Стецько, уривки з статті "Держава чи федерація?" /1951/	7
Організаційно-кадровий правильник	8
М. Недоля, "Легалістично чи революційно?"	10
Сектор Ідеологічної Боротьби: доручення відзначити 60-річчя ОУН	13
М. Степанівський, "Організаційно-Кадровий Сектор"	15
Правильник Головної Видавничої Комісії	20
УДП: звідомлення Ресорту Внутрішніх Справ	21
Звідомлення з праці Президії СУВФ	24
А. Зуб, "Актуальні завдання вишколу в ОУН"	27
Листи до редакції БП	31

БП призначений виключно для членів і організованих симпатиків ОУН! Не вільно його поширювати між посторонніми людьми, навіть особисто найбільше довіреними! До цього зобов'язує нас мудра шоста точка Декалогу: "Про справу не говори з ким можна, лише з ким треба."
Зате ідеями, напрямими й поданою аргументацією в різних справах, членство зобов'язане якнайбільше користуватися, як внутрі Орг., так і в найширших колах українського народу.
Редакція БП далі закликає членство висловлювати свої думки до актуальних справ у формі листів до Редакції, які передавати організаційним шляхом.